

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок ч. 10, II. пош.
Конто пошт. швейц. 143322.
Адреса для телеграм:
«Діло», Львів.
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передполуднем
Рукописи не звертаються.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячна: в арку 490 гол.
За 6 місяців:
В Америці: 1 долар, Франції,
Голландії: 20 фр., Італії: 750 ал.,
Швейцарії: 5 шв. фр., Чехо-
словаччині: 20 ч. к., Румунії: 150
лей, Болгарії: 750 ал., Австрії:
750 шв. — Зміна адреси 1 год.

Телеф. Редукції: 23-41.
Друкері: 23-26.
**В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ**
**ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
40 сот.**

ПОСТІВІТАЧ ВОЛОДЕНІВ.

Різований дзвін.

Летить, мов срібний дзвін, спіжок
В вороних краях.
Так тихо, тихо... В долинах
Ніхто не говорить дзвін:

Радий! Радий! В цей день радіє
Моя в світ вісник.
Що жоду сіяє у серці
І братню любов:

Що жоду сіяє у серці,
Хочів, щоб царив мир.
Щоб, посварившись, брата
Не дав понам на шир:

Щоб, посварившись, брата
Прощав обиду, тів
Та щоб до єдиної моти
Все спільно з ним стріли!

Где дивиться десь далеко дзвін,
Високо мить в простір
І в душу вишестом предс
Вам страшний докір.

І слава твому сорочці
Дитина рагує:
«Немає Мого доброго слів
Ніхто не слухає в нас!»

Туровісь, 1. I. 1928 р.

О. З. Г. КОСТЕЛЬНИК

Не однакові шляхи.

Не однакові шляхи, що ведуть до
Бога. Не для всіх людей однакові.
Так каже життя, так каже й Біблія.
Колін Преч. Діва породила Христа
в Вифсемеї.

Були пастухи в тій стороні, що сто-
рожили та тримали нічну сторожу козо
свогого стада. І це ангел Господній ста-
нув перед ними і всмієв Господи ося-
дав їх: і злякалися великим страхом.
І сказав їм ангел: Не бійтеся, бо це за-
казав вам велику радість, котра буде
вам людям: що народився вам сьогодні
Спас, котрий є Христос Господи, у мі-
сті Давида. І це вам знак: знайдете дя-
ти повне пеленками й лежаче в яслах.
І зараз зявився з ангелом множество
небесного воїства, що хвалило Бога,
кажучи: Слава на висоті Богу, а на зем-
лі мир людям доброї волі! (Лука 2,
8—14).

Так оповідає про це Біблія.
Який короткий шлях до Бога!
Для пастухів, для людей простого,
«богого» духа, що живуть інстинк-
том... Сам Бог їм виявляється й від-
криває їм тайну тайн. Чого око не
бачило, чого ухо не чуло, що й че-
лов думку людську не перейшло —
це їм виявлює.

Не такий шлях був трьох мудрих.
Коли Ісус народився в Вифсемеї Ю-
деї, за дня царя Ірода, то мудрі
з Сходу прийшли в Єрусалим, кажучи:
«Де є цар живий, що народився, бо
зачували його візду в Сході й при-
шли поклонитися йому» (Мат. 2, 1—2).

Біблія не знає про місто, відки
мудрі прийшли, не знає й про край
тільки каже «із Сходу». Значить:
далека прийшли ці «богоискатели»
мудрі. Не зявився їм ангел, не по-
казав їм: що, де? коли? як? Тільки
візду побачили на небі, і шукали
голку для звізди. А потім шукали
шляху до Христа.

Вже були в Єрусалимі, а ще шу-
кали. Замість радості, найшли
страх, бо «страшоживєт цар Ірод і
десь вбавити з ним».

БАЛЕВІ СУННІ

ТА МАСКОВІ КОСТЮМИ ІМКОГО НА ПРО-
ТЯГ 24 ГОДИН.

АКСАМІТИ ТА ШПОЛІ ВИТОЛОЧУЮ У НАЙНОВІШІ ДЕСЕНІ.

Мар'я Волянська, Собієного 12. Тел. 17.04.

123.1—1

Який далекий, який утяжливий
шлях до Бога! Для мудрих, для
«багатих духом», що їх розум роз-
дроблений мов букви в книжці, й
треба складати букву до букви, що-
би приловити зміст.

Але — пастухи принесли Христо-
ві тільки своє серце (не тільки ко-
ляди кладуть їм до рук ягнята, Бі-
блія про це нічого не знає). А мудр-
ці принесли Христові: «золото, ли-
ван і смірну».

Мудрі, вчені, багаті духом, за-
пам'ятайте собі цю правду!

Чи думаете, що на тому вже й кі-
нець у Біблії? Як у житті так і в Бі-
блій ця правда тягнеться скрізь.

Для рибаків і митарів був корот-
кий і легкий шлях до Христа. Але
для мудрих, багатих духом — дов-
гий і утяжливий. Зате він був плід-
ніший.

Ніколи і Йосиф з Арimateї, вче-
ні пани, довго надумувалися: чи
пристати їм до Христа? Наукою
роздроблений розум підносить ти-
сячі kwestій, сумнівів, неясностей, і
оминається ними мов мряковинною.
Треба стигнути розум в одно, щоб
їм заступитися, щоб осягнути
нову перспективу. — Ніколи і ари-
матейський Йосиф явно пристає до
Христа саме тоді, коли рибаків
й митарів від нього відікає. В Вели-
ку Пятницю. Це смерть Христа так
потряса їх умом. Тяжка була до-
ля в Велику Пятницю приставати
до Христа, але зате ці два чесні
старі, батьки народу, принесли
Христові в дар дім, якого рибаків
й митарів не могли би бути докона-
ти: похорон.

Не можу не згадати й Савла-Пав-
ла, молодого, вченого фарисея, па-
на з панів. Мірний мало-що знають
про Ап. Павла. Я певне неабияк здо-
буються тай припишуть це клери-
кальному «перезумові», коли ви-
явлю, що власне цього Павла слід у-
важати за найбільшу людину в істо-
рії людства. Одне я вийшов би здати
точний рахунок із цього могого
слова. Своєю мудрістю й ученістю
Савло засліпився. Його патріотич-
но-фарисейська система думок була
суцільно розвинена і повна. Ісус з
Назарету представлявся в її зеркалі
як зрадник, котрого й їм треба ви-
користати з липи землі. І ніколи Са-
vlo не був би визволився від тієї
своєї мудрости й учености, якби
Христос сам не зявився йому, й не
роздур мряковину, якою омина-
вся розум Савла.

І попрацював Павло для Христа,
як ніхто інший аж досі! Прине Хри-
стові в дар — «здобутий світ сло-
вом і ділом».

«Блаженні вбогі духом, бо їх є
царство небесне». Оскільки природа
мудріша від нашого «я», оскільки
лекший доступ до Бога для тих,
котрі живуть повною природою —
котрі ще живуть інстинктом — як
діти. «Коли не будете як діти, не
ввійдете в царство небесне».

Наслідки всякої праці подвійні —
протині: праця збільшує рутину
організму, але вичерпує організм.
Тому при всякій праці, кінцевий

відпочинок. А щож: це відпочинок?
Праця нашого «я» устає, а працює
в нас тільки сама природа, яка від-
свіжує, направляє вичерпаний ор-
ганізм. Також умова праця не ста-
новить вимку. І тут відпочинок ко-
нечний — тай то не тільки фізіо-
логічний, але й чисто психологіч-
ний. Це й є загальним недоміж-
ням нашої книжної епохи, що ми
забавою думаємо, критикуємо, кве-
стіонуємо: що ми є більше, як тре-
ба, мудрішими, а менше, як треба,
дітьми. Своєю рефлексією нищи-
мо природні людські інстинкти: весь
світ і життя роздроблюємо на ато-
ми, виворюємо собі «атомістичну
перспективу», окутаємося непро-
глядною мряковинною kwestій і су-
нів. І улодібуємося до тих, про
котрих Ап. Павло так дотепно ви-
словлюється, що «безустанно вчати-
ся, а до зрозуміння правди не мо-
жуть дійти». Це прокляття, що пе-
реслідує мудрію.

Рутину розуму вичерпує природ-
ну працю розуму. А як штучна рука
ніколи не заступить природної, так
і штучний розум (себ-то той, що
смакується з наших рефлексій)
ніколи не заступить природного ро-
зуму.

Воловучи проти скептицизму, сен-
суалізму, субєктивізму, філософи,
як Паскаль, Реїд, Якобі, відікалі по-
кликувалися на цей «природний ро-
зум». Поворот до «природи» в ду-
манні до нашої епохи є найбільше

І. КЕДРІН.

Польща й Україна.

Ніхто уваг про українську проблему у практичній й теоретичній польській закордон-
ної політики.

Важко: основною рисою дотепері-
шньої польської закордонної політики є
робота від винаходу до винаходу. Факти,
які у цій царпії дотікає, примушують
польську дипломатію, або нині займа-
ється, і вона так полагає, що, але не
думає видно, чи вона зможе стати й у
дальшому ширше й глибоко подумавши
про цю дилему.

Таку характеристику цинічності й
поверховності загальної польської за-
кордонної політики дав проф. Ст. Кут-
шеб (у 1923 році). Однак ніколи, що в
гравні 1926 року збулася в Польщі ви-
соко-політична революція як протест
самі проти вічної залежності закордон-
ної політики (і армії) від партійних та-
рів. Значить: нинішній польський погляд
можна простигнути аж до роковини
1926-го року. Наскільки ця ситуація змі-
нилася за останнього півтора року —
розгада цього питання дотікає би ще на-
дальше: оглядаю про це лише кількома
словами згодом, після виявлення на цій
оці польської внутрішньої політики є
я закордонною, може, що торкається
оперально української проблеми. Польща
обмежилася до створення, що й тепер
проф. Кутшеб є правдиво, одностайно
знає: залежність нинішніх змінах на бо-
те міністра закордонних справ від ро-
вності Польщі, і що 2) за період цієї по-
рой беззастовести й застятости по-
ли-

ВМІСТ:

Волод Постригач: Радянські діла.
О. З. Г. Костельник: Не однакові шляхи.
І. Кедрин: Польща й Україна.
В. Левицький: На шляху (роман).
В. Пилипко: Наше містечко.
Др. В. Левицький: Діло про вбивство
і шевця (феєра).
І. Вітчук: Рідний рід.
І. Рудницький: Життя і події.
Д. Корнєв: Реформа шкільництва.
Р. Кушнірський: Морфологія (феєра).
М. Островський: Із життя молодого угра-
нина на тижні.
Др. Анатолій Ласовський: Рідня і ви-
шній стан аристократичної теорії.
М. Рудницький: Шкільство в радянському
стопі.
І. Шевченко: Наполеонівна Мора в 1927
році.
Світла Бобилівська.
Різдво у Вифсемеї.
Різдві вісти.
Передвиборчий рух.
Організаційний рух.
Новизна.
Оголошення.

потрібний (психологічний) ліноч
Природи нічим не заступити — на-
віть у думанні. Чим інстинкт для
звіря, тим природний розум для
людей.

Євангеліє оперує іншим — по-
пулярним — категоріям, і закли-
кує нас, щоб ми були як «діти»
щоб ми були «богі духом», бо са-
ме для таких природа працює. При-
рода і позприрода — ціле буття
і дає нам Євангеліє незрівняний
ваір: сам Бог, і то саме Бог-Логос
(Слово, Мудрість), став людиною.

Рідний світ найкраще від-
кривається для того, щоб ми на довгому
і утяжливому шляху до життя му-
дрості духовно відпочили, і стали
дітьми, людьми вбогого духа —
бодай на якийсь час. Щоб шлях до
найвищих правд і тайн життя став
для нас коротким і легким, як для
вифсемеєських пастирів.

одної закордонної політики почала в
факти зустрічі між політикою і україн-
ською проблемою.

Цяк факти було три: 1) польсько-укра-
їнська війна із терені Східної Галичини
2) поділ на Київ і 3) російський мир. За-
стала, що-то польська історія і полі-
тика та публіцистика, які дошли у цій
справі забрали голос (було й та мала
то російське не трудне передізнати) оди-
нолюю згодиться, що одностайно у війні
проти 3. У. Н. Р., як у війні проти Се-
рбської Росії в останні в армію У. Н. Р.
на проєктував Польщі війни якийсь по-
літичний план. В обох війнах Польща
мунітарно виступала. Однак відсутність
якоїсь політичної програми у цій війні
мала і для ліній будувати польської
держави між війнами. Як в цьому
раді не відсутність військового успі-
ху, закордонною єдиною згодиться у
березні 1926 р. і російський мир у березні
1927 р. є воноєвськими закордонною гали-
цької єдиною війни — ці асти є без-
мислові самі собою політичними успіхами
однак вони єдиною в грифом поперед-
ньої політичної беззастовести, грифом
роботи на короткий метр, і тому з погляду
польської державної політики на да-
леке майбутнє — вона мала для Поль-
щі характер певної формальної проби-
ни справляючи суттєво.

При цій війні — політичності так
на польську політику інтенсивно.
Польща, що-то польська закордонна

І. Кедрин: «Наша політика загва-
джені». Київ: 1925

ІІ ЛЮТОГО БАЛЬ МЕДИКІВ

в сідлах Нар. Дому. 50% як будову українського шпиталю.

політику біла, жовта дуже біла. Очевидно, серед цієї загальної білоти немає майже нікого спеціаліста, немає ні одного поважного теоретика, що обіймав би цілість української проблеми з точки зору загальної політики держави. Проте допускати повнішого уступів, як повнішого ретя, (в якийсь часі-но: статті), трактують м. і. про відношення Польщі до Росії, порівнюють з "жужу" та "Чехословаччини". По закінченні цих м'язів, що більшість польської загально-політичної літератури не теоретична, а емпірична, які українську проблему або піком легітимізують, або і промовляють, або хоч і визнають, що жорстоко, трактують українську етнографію, землі лише як територію політичних між Польщею і Росією.

Уточнювати довлати "нації" і "держави", та не маючи мужності голосити мовою польської державності в її етнографічних межах, польська сидієць по-літично мусить "не признавати" жадних інших національних утворів Польщі, отже в назові, у загальної політиці, мусить визнавати безосередній зустріч і державинишні концепції в змаганні тих націй, яких відміняє в у (польщі). Навіть цитують уже проф. Кутуша, який як негативний політик та геополітичний мав би білоти свободу вибору, заловольняється таким примітивним оренчівом:

"Остаточно російські договір устійши проблеми приналежності територій, по-ложених на схід від етнографічної Польщі", а тут і наведе їх наліз "спірники", згадає лише політику недривлення і територіальності собі — Росії. Найшпирше, найосновніше й найпідказніше всім українським етнографічним землям і українцями займається книжка п. п. "До-відки й помітки нашої загальної політи-ки супроти заплану менту". Книжка ця безумовно заслуговує на докладне чересудівання (українській справі при-свідано так окремо відзначалось стори-но, не разуючи патіків при обговорю-ванні інших проблем польської загор-ної політики). Очевидно, що автор здало-ся вибуху польсько-української війни на українців, при чому показується на голівні шпироті Варшави, а принципі притягнута західно-українській держави.

"Roman Dmowski: Nowe sprawy i nowe zagadnienia", "Polityka polska i odbudowa państwa", "Zagadnienia główne", "Schetch imperjalizmu", "Zmiany w państwie", "Polityka zagraniczna" (Wskazania programowe Obrotu Wielkiej Polski, 1927, staty Koci-ko-ty i "Wzrost Wschodniej").

"J. Czerwinski: Doświadczenia i błędy polityki zagranicznej wobec zachodu", Warszawa, 1926. Автором з високої уредової м-ства закор. справ.

пості. Вважає "лише" Львів, Перемішля і Бориславський бабоса за *poli nie tan dze*. Однак уважає том перепредума-но помилкою, зробленою в подібному замароченні, зайняття цілої Східної Галичини польськими військами. Безоп-шадна критика піанішого польського ре-жіму у Східній Галичині є базована том на заложенні повної загально-політич-ної дезорієнтації Польщі, яка просто не адавала собі справи зі значінням відр-одженого державинишнього руху українців і зіймає супроти нього ставовище — найкраще але й найбездальніше.

Після докладної аналізи польської політики відносно українців за часів Ав-стрії, можливостей прийняття одної із прокатованих ліній галицької війни де-маркаційних ліній та всього піанішого періоду внутрішньої національної полі-тики, автор доходить до висновку, що "українські землі Річчосполитої є атрателі. Можна лише говорити про час, коли, і про спосіб, а який той до-кований факт було уформалізований". Більшости, що треба було протести Во-лині, Тернопільщини й Станіславщини, — радить глядіти на підлено-східні преривії, як на "депозити будучої Укра-їни", а до того часу завести на них зе-млях індустрію систему освіченого аб-солутизму, а політичною столицю у Лушву і культурною у Крамніці (ук-раїнський університет), щоб пратувати для Польщі Львів та Перемішля...

Такі голоси чути і в Польщі часі-но. Ось у 4-5 ч. "Друг" (за травень 1927) титали ми статтю п. й. Волоши-новського п. н. "Моральні сповуки діт", в якій автор поставив рубом питання: "...що було, коли національний рух українців і білорусів у наших кор-донах досягне того ступня, на якому національні маси відтупають уже не відкинувши прагнення правити само-стійно на своїй землі, а яко-то прагнен-ня український поет висловив, джерно словами: „у своїй хаті своя правда і сила і воля". „Що буде, коли оба Се-мєни, по обох сторонах кордонних оточів, які називають власну свою сорочку „сорочкою" і аперто відмов-ляються називати її „кошулем" або „рубашкою", коли вони схотять колись переступити кордонний стовп, який їх ділить? Ажте, буде не, що переки-нуть. Різ різкий в тому, котрий із Се-мєні і з яким серцем та в знаю по-мітто забереться до того різкого для обох асту. Чи той східний, чи західний? А не вже він нас залежить, від нашого притотування до той демінутої ган-лини..."

Так ось ми читали вгорі, що існують польські політичні теоретичні, які гля-дять на українську проблему взагалі та

на східно-галицьку окрема і дуже по-вертовно і справді ганбова. Та в усіх тих голосів, яких можна би ще чинило на-пости, приходять, що в польському полі-тичному світі помалу таки доіріває свідомість істнування вілких старих правд доіріє йому пеналіти: 1) що українська проблема і в цілості і в част-лих є проблемою Сходу Європи; 2) що устійшення свого відношення до про-блеми Сходу Європи є кардинальним шпаліном буття польської державності; 3) поміж устійшенням плану східної загальної політики і плану внутріш-ньої національної політики на східних окраїнах держави є нероздільний зв'язок."

Не очевидно, теорія, — теорія навади говорити правду, а практика — бреше. Сумно є, коли практика не припорова-ється до розумної теорії. Як довго в на-ціональній політиці польської держави не настануть радикальні реформи, і як довго у передових статтях „Більших урядов" газет головні їх редактори бу-дуть випускати такі пісентіші, що, мовляв,

„проблема національних меншостей у Польщі вже не істнує, вона вже роз-в'язана"

(геніальний аннахід п. Стічинського), так довго не можна ризикувати твер-дженням, що польська загальнона полі-тика відійшла від шляху безпильного іскутидальства від випадку до випадку.

"Коби-то оселі українців обмалювали колишньою Галичиною!" сумно аїтхав автор цитованої вгорі книжки про довідки й промахи польської загальної полі-тики. Нинішні польські теоретичні ба-чуть уже, що перерівати жмю червоною ряскою не означає перекреслити істну-вання вілких міліонів зароду по одному боці ріски, дозволяючи на істнування решті по другому боці. На практиці ро-білося саме так, а не інакше. Шко-практикою був варшавський договір в квітні 1920 року і травневий похід на Київ. На превеликий жал, нема ще до-слідів ані одного теоретика, який сак-тав освіт-ляв би нам війну Польщі з Сов. Росією у 1920 р. з політичного боку, і похід на Київ, як певну міждержавну конвенцію, — так само, як нема вивчення політич-ного плану Польщі з її війни з В. У. Н. Р.

"Панр, який поклонився марш Плу-дського в односторонній теорії, т. зв. поль-ського нео-монархізму, С. Мажковець (ред-вильського „Слова") видав недавно дуже цікаву книжечку „Kto ki nad i", у якій аргументує потребу імперіалістичної полі-тики Польщі, без якої на остатки взагалі не зможе витримати. Віруючи, що пітто ішній, тільки саме марш Плу-дський оді-ляв таку політику помісти, ставити в пе-редуму відісвення загальнодучих ліній устійшення трьох питань: 1) створення ці-лої і умов польської загальної політики, 2) внутрішнього устрою відповідного ве-лікодержави, 3) програми внутр. наці-ональної політики.

Реклямаційні ВИБОРЧІ ДРУКИ

мова лемонати

в Народній Канцелярії УНДО

Львів, вул. Когілюки 1 а

по 1 сот. за штуку.

З огляду на короткий речиниць, за-мовляти телеграфічно або експрес.

Немає мабуть тому, що взагалі ніхто-тоді таких концепцій ані планів не було! Т. зв. федеративна ідея марш. Плу-дського чи-то пересієська концепція ро-биття Росії шляхом створення України — все не є радше легендарним переказом, поспійно змінялим в устах оповідачів, — аніж історично істнующим реальним політичним планом. Товст варшавської умови не тільки не переставлю, але радше підтверджує. Автор „Доівдіє і поміток..." звертає увагу на цілу низку суперечностей між ніби-то істнующим планом допомогти до створення самостій-ної демократичної Української Нар. Рес-публики та всіми важкими князюванням варшавського договору, ади, а устійно-про Східну Галичину. Похід на Київ ан-дичав — мовляв — виключно з стра-тегічних оглядів, а відома відмова до ук-раїнського народу і т. д. були лише не-обхідним у таких випадках орнаментом патіпідивання претенту по прикладу з великої війни.

Особливо підтверджує це рижський мир, в якому не тільки нічого, але-то нічого нічого не зроблено для реалізації варшавського договору, але навіть не зазначало в цьому напрямку жадних-лих спроб. Істнує тут відома порівнянка між вигравом Польщі й вигравом Фран-ції: після формальної побіди над воро-гом фактично не зафіксувало цієї по-біди у мировому договорі; так, мовляв, було виснаження побіди, що треба було брати який небудь мир, ади мир.

Критика рижського договору — не справа окрема. Займалася уже нею ти-мало польських політиків-публіцистів, — м. і. янішій лав. Східного Видуа в МЗС в. Голуфко. Нас цікавить що іще: повалення при допоміг самих польських джерел фальшивої теорії, покутутої головно в умах багатьох наддніпрянських дітяк, наче би т. зв. польська демокра-тія, з окрема ППС, широ бажала собі самостійної Української Держави і з тієї справи мала конкретний план у зв'язку з активною політикою Польщі. Рижський мир робив зарізом Ст. Грабелі, як Перль і Домбелі, а вся „акція" ППС обмежувалася спонівільше до обдулої деклямації, до фраз, базованих на старій антирідійських революційних настроїх, при найдальше відлучі неозоті до якої-будь активної реальної підтримки Поль-щою визвольницьких змагань України: тоді зразу приходять до голови „дани-фіам" і „принципи немішування у куші

ГОРДАН ЛЕПКИН

На свята.

Що? Знаю вірші? Строби, ритми, рими...
Ах ті старі поети!.. Господь а який!

Не бійся споминів, ти не дитина!...
Була така, як нині біла днина,
Як нині сніг, мов лебедий пухи
Лягав на нині, дерева, мов духи,
Являлися в імлі, адовж сонної алеї
То, як гіганти, то знов, як пігмеї.

Як два вузкі повади снігами сани,
Мороз скрипів дивними голосами,
Дорога рівна, грубо снігом вкрита,
Глушила гомін нісського копита.
Сойки з стовпа на стовп перелітали
І телеграфічні дроти зтиха грали.

Нарез Михань звернув рум'яні лиця,
Нашипав морозом: „Ось дівчинця,
Ось наша хата... Віой!... І коні з гірки
Рванули так, що не потреба й „чвірки".
Мабуть і їм чогось то дуже спішно...
Згадаєш й сумно робитися і — смішно.

Чогож так дуже ти спішивсь до хати?
Цей попіство було, а не палати.
Ані то гори, ані то Поділля,
Шість днів робочих, семий день неділя,
Як заметіло, то хата на подвір'ї
Стоїть в снігах, немов десь ти Сибірі.

А в заметіло таку роби що хоч ти!
Ані в суєтство їхати, ні до пошти
Цібрятися, щоб прочитати „Діас", —
Хіба селу віддав себе всеціло,
Пізнав його і вітки і турботи
І разом з тим довідаєшся, хто ти.

Бо ти не той, що був ще вчора, в місті,
Гантой пропав, згубився десь без вісті,
З „сесесією", з духом каваряним,
І з колотом міським турботно-планім,
З годинником в руці, з тим: „треба", „мущу",
Що думку путає і сушить душу.

Ти нині іншим став. Був у stodoli
І на ріці насонгався доволі,
В лісок збігав там, де рубують стоси
І дивувався, що дівчата босі
По снігу бігають і снігом б'ються,
А з хат курних дими так гарно в'ються...

Так, так. Мабуть і рідний дим, мій друже,
Для тебе не чужий і не байдужий.
І сосни ті стрункі, що перед ганком
Під вечір чорні, а рожеві ранком,
І берестя в ліску і церква і дівчинця, —
Те все тобі і в гробі ще присниться.

А щож казати про людей? Ти з ними
В казках ходив шляхками крем'яними
На Купала в лісах шукав чар-зілля,
І почував таємне задовілля,
Коли дракона (бийго Божя сила)
Ізадова лєсниця побідила.

Ти з ними мандрував крізь нетри-звори
У Ладі храм і в Довбуша комори,
Аж у Сохільської княгині царство,
Де довгим сном спить втомлене диярство,
Чекаючи, пок Гуцул-цар їм скаже:
„Гей! Нуте, лєгін! Встають пора вже!"

Що? Ти забув? Та ні! Жартуєш, друже
Усе, що ми дітьми любили дуже
Понесемо, мов спомини найкращі
На другий світ, бо мрії непропаді.
Як казкове, незриме дивоквіття
Цвітуть в душі казки тисячаліття.

Вони і віра, що колись здійсниться,
Що предкам шилося і нащадкам сниться,
Про що нам пісня, птаха синьопера
Співає нині, як співала вчора, —
То є та сила, вічнеє коріння,
З якого соки тягнуть покоління.

Якщо їх чуєш в своїх жилах, брате,
То не страши для тебе ні гранати,
Ні бурі рев, ні туркіт пролетера,
Будемо завтра, бо були ми вчора,
Будемо вічно, бо кінця не має
Усе, що з віри в правду виростає.

Так ти вертаєш з міста... В усі грає
Джезбенду шум і туркоти трамвая, —
Газетні хлопці, векселі, мрака сіра...
Перехрестись! Доїхав до подвір'я...
Ах, як ті вікна в хаті ясно сяють!
Заїзай! Біжи, бо там тебе чекають!
Крамль, 12, XII, 1927.

ВСЯ КОЛЯДА ДЛЯ „РІДНОЇ ШКОЛИ“!

Всі Кружки, Читальні, „Січ“, „Соколи“, Кооперативи, співацькі, музичні і аматорські гуртки, вся українська молодь і дітвора та поодинокі громадяне колядують і жертвують тільки на Рідну Школу! І гроші пересилають, прямо до Централі на адресу: „РІДНА ШКОЛА“ У ЛЬВОВІ, РИНОК Ч. 10.

справу. Невже ще один із кол. польських міністрів із ППС кляв перед автором цих рядків: „як довго живе ППС, так довго не гине ідея самостійності України“! На таку фразеологічну фанфарову нічого іншого не лишилося, як спитати: „А чи Україна справді так туго лежить на орбіті ППС?“ Для польської демократії характерним є отаковіше відомого демократа п. Ладзінського. На сторінці 10. своєї брошури пише дослівно:

„Наші війська, в момент писання цього, адорбують Київ. Емашпация народів взагалі, та особливо замешкуючих лавно Росію, жила в польській ідеології. Веротба на загальну свободу була і є нашою національною ідеологією. Для того відомо Начального Вождя не може не викликати найважливішого відгуку в польському серці. Треба повітати цей сміливий чин, що розривав вузол вагач, кавера і волюности, чин, який може й розв'язати нову історичну епоху.“

А на стор. 37. читаємо:

„Ми не були ніколи прихильниками української політики нашого уряду, не уважали доцільними спроби будувати Україну при допомозі Польщі.“

Одна стаття була писана 9. травня 1920 р., друга 21. жовтня 1921. — лише двомісячна різниця року, — яка коротка пам'ять!

Найцікавіше, що сам марш Пасудові, якому — як каже Ст. Кутшеба — „приписується авторство великої історичної поведінки“ створити поміж російськими і польськими етнографічними землями „дні буферні держави“, Литву й Україну, — пом. відомою з травня 1920 року не сказав у цій справі прилюдно ні слова. Ані словом не вгадав про подвійний політичний план у творі п. н. „Рік 1920.“

У передмові натхнені лише: „Не хочу вводити в міркування, чи бо, відомі в тому році, своїм звичаєм, що обіймали багато ширших код, ніж були вони накреслені кордонами двох держав, що була у воєнній пересправі“. Але так у цьому же вступі каже левий: „різалься у воєнній боротьбі наша людська доля — і сусідньої з нами дов. Росії“

про Україну там мови нема.

Так отже односторонньо польська війна в Галичині проти українців, як польська війна на Наддніпрянській Україні проти Сов. Росії були побудовані всього політичного плану. Так само польська мпро-

ва делегати у Рідн. садибна з людей різних політичних світоглядів, поїхала туди без жадного плану і замінала побідний мир, який унаслідок відомого польського політичного табору не дозволяла і не тільки не усеуну найважливішої болячки державної Польщі: необачки зі Сходу, але і що дуже розматри, спуталиши ще дуже елементи авторитарної політики з внутрішніми: забатарно тужонаціональних земель, прилучено, аби їх „схонумувати“, а з мало, щоб від спокоси конзумувати вразу відмовитися.

Отривати з українською проблемою снідомо, віч-у-віч, зі знанням власних

цілей та розумінням суті проблеми української. — польська авторитарна політика не хотіла, мила її, що найбільше „дезоративно“ її ліпалася. Але побутував її годі. Стоїть вона перед польським державним діячем у цілій своїй таємній величч. У тривалій загадковості скритих сил. Українська проблема у теорії польської авторитарної політики в минулому взагалі не існувала, при практичному трактуванні — вийшла для Польщі пресумно. Що і як буде з будучому — трудно пророкувати. Теоретичні новови змалюються — але їх теорія не пересилить практиці!

Варшава, 1. січня 1928.

В. ПАНЕЙКО.

аше візантійство?

I.

Два факти, а властиво дві категорії фактів, лежать в основі нашої історії і дають ключ розуміння руської й української долі й недоли, минулої і сьогочасної — візантійщина і моголо-татарщина.

Моголо-татарщина зруйнувала нашу стару Русь і на добрій шів тисячі років перетворила велику частину нашого племені у непевних застрішного для кочівників (козаччина), та великі простори нашої землі в дикі і полудикі поля з неозначеними границями.

Візантійщина в самім засновку нашої історії вприснула в душу нашого народу розкладові елементи: вивинувала нас на мандрівку віків фатальними почкчетами світогляду і моралі: дала нам, як і найближчим нашим сусідам і співплічникам, великорусам, духову форманцію страшенно несозвучну з основними вимогами форманції європейської людини, європейського горожанина — можна сказати навіть: несозвучний-ми в самою суттю нової європейсько-американської цивілізації.

II.

„Велика“ Україна осталася до цієї візантійської у своїй духовій

*) Не погоджуючись з усіма поглядами Шан. Автора, які він висловлює в цій статті, всеж таки містимо її в увазі на оригінальний і треба признати відавний підхід до незвичайно складної проблеми візантійства та його впливу на „ішову форманцію українців. Напишемо, що ця стаття найде відповідний відгук у нашому громадянстві. — Ред.

форманції не тільки релігійно метафізичній, а й етичній і горожанській. Галичина мала шість віднайти, хоча й пізно, через унію звязок з римською церквою і західно-європейським світом. На жаль, звязок цей не був черговим й невідклично кріпкий; візантійство ніколи остаточно не схопилося в наших душах; мило формального й фактичного звязку з Римом, мило неоціненного виховуючого впливу латинства й католіцизму на галицьку церкву, візантійство заодно, раз сміливіше, раз болячіше, впрохалося в галицькій свідомості й підсвідомості проти значавитоженого кожним візантійцем латинства; навіть значна частина галицького духовенства все хитілася — і хитіється нині більше, ніж колисьбудь, поміж — між європейським і галицьким — вавилоним потувачи візантійського Сходу і тверезою, ясною, абсолютною латинсько-римською дисципліною, дисципліною метафізичною, етичною, організаційною, горожанською. Галичина нині справді „на роздоріжжю“: з Римом чи з Візантією? Чи дивно, що в такі хвили духових рішень серце стискається з остраку перед наслідками отього чи другого кроку для нас і дітей наших? Що кожний з нас, чаче перел порухомом совісті, розважає все, за і проти, силкується проникнути зором — через змивні, естетичні покрови обох великих світоглядів — до їх суцільної світлі, до їх глибокої „правди“ — правди в значинні прагматичній, себто внаведеної з мірилою остаточної корисності да-

ної тези для збереження й розвитку даного людського зборища?

III.

Річ певна, що питання такі остяються нижче порога свідомості пересічного нашого „інтелігента“, світогляд якого так знаменито відбивається у відомій частині нашої преси: для нього релігій ніщо інше, як хитра видумка „полів“ і „панів“ на баламучення бідного „народу“, а вершок його політичної думки в церковній і релігійній питанні є домагання, щоб паш селянин, бороши Боже, не мовився і не слухав Бого-служення в тім передатім вигладі, в яким уже тисячу літ зносилися з вічності батьки наші, а щоб він релігійні тайни й догми одержував у будинок вповні йому „розумілий“ народній формі. Так, „табач як-не-будь, хоч як дуже „народні“ мови могла дати кому-небудь „розумілий“ релігійної метафізики... Та й так, начеб досвід Реформанції не показав був, що введення народних мов у богослуження, не наближають нікого (і ще-би!) до „розуміння“ релігійних тайн, тільки розкривало на ристіж браму перед кожним стрічним „мудрагелем“ до „толкування“ св. Письма на свій спосіб і до сектантської анархії... Дослідники істориків і соціологів — Макса Вебера і Тредлца, над рішучим впливом католицької і кальвінської віри й етики на повстання й організацію тут феодальної, а потім і там капіталістичної суспільної системи; дослідники Зомбарта над ролю жидівської релігії в будові й світогляді єврейського блудетського каау — показали, що ні одна інша матеріальна ні мо, нізв сила не може суперничити з релігією в процесі формування людської душі, „юльського характеру, людської моралі, у відповідності типів обраного етногенетичного людець. Не можуть викопитися знід нестертого клейма релігії своїх батьків і братів навіть ті, котрим здається, що вони висв-ти-ся в своїй релігії плем. західно-європейській соціаліст. син латинської цивілізації, так само і тим самим відіривається від українсько-російського або жидівського соціаліста, як і чим ріжне католицизм від візантійства або жидівства. Тут нічого не вдієш.

IV.

Каже в своїй свіжій книзі означ-

Д-Р БОЛОД ЛЕВИЦЬКИЙ.

Дещо про походження коляд і щедрівон.

Наші первісні коляди — це втіл передхристиянської обрядовості і релігійності. В часі зимового зересинення в природі, коли темні сили, сили темряви (германські нібелунги, себто die Kräfte iz Nebels) освагнул свою найбільшу енергію, тоді саме зачалоса також їх пораження: народився бог світла, Сонце Ясківке, що мав во-тхресити світ до нового життя і переломити лукаву темряву. Темні, стрибоби сили, не могли стерти цього бога, подателя всього життя, не могли спинити його різдва, і то-ку сприсяглися його коліс такі убити (скажім по новітньому — на хрест розп'яти, або як в германським переданні: спрятати Зігфріда). На честь різдва цього світлого бога, незнаного зрештою і не признаваного у семітських племен, обходилося у всіх арійських народів велике свято, в якому брали у часті не лише живі, але й померші.

Як виглядав цей релігійний обряд — не знаємо; старі християнські місіонери згадують про гуд-жув танець і бісовські пісні. По-

останків, перенятих християнством, належать: ділук, сніп, куття, та да-наїцять шедрих страв. Мабуть сюди треба врахувати і вертепні вистави та обходи з козою; сюди належать також коляди, злучені зі скоморохами представленнями і релігійним танком. Грецький Бакхус, котрого шутливе життя оспівували гуляки з цалом (козою), перебірани в цалові шуби — це був клясичний, на європейській культурі сідлий відгук первісно-арійського загального обряду: він ще досі в народі відомий з назви: в нас кажуть „справляти бакуса“, на мазурщині — ходять перебірані „бекуси“ по долах, це саме подибується й у західних т. зв. фазінгах, на яких головним героєм є кльови, араєкін, гансвурст, наш Гринь Мазиниця, а довкола котрого групуються всі шутки і насміш-ки. Відома в нас загальною з такої основи парафраза коляди, або первооснова коляди: „Предвчний, з хмири обривався, впав на лід тай і заломався і т. д.“

Побіч весело-шутливої часті було торжественне славослов'є жерців і священників, якими в нас були беси, від них отже взялася християнська назва „бісів“ і „бісовських співів“. Останки таких бесівських співів маємо в наших щедріаках, атому зміст релігійно-поганський

дещо зазіглено і змінено так, щоб він не разив християнських по-чувачів. Місце поганських божих осіб займав „панч Івасенко“, „Маруся“, „Василейко“ — що пішов косити раненько та інші. В цій переробі щедрівки сталися для церкви нешкідливі (подібно як весняні гаївки), з головного свята різдва пересунено їх на шедрий вечір і так вони переходили з уст до уст і збереглися аж до наших часів.

Іншу ділянку репрезентують самі коляди. Назва їх досі ще не пояснена: одні хотять бачити в них пісні на честь ладі, богині семейного огнища, матері Сонця ясного, отже „ко+лади“, інші беруться в назву бачити латинські „calendae“ не думаючи при тім, що латинська назва може так само бути перенята, як „slavus“ від славян, (котрі достарчали римлянам найбільше рабів, у неволі-ясир перевелено-них). Пісні ці визначалися глибокою релігійністю і чистотою почу-вань, становили отже найбільший скарб народу.

Зрозуміло це християнство і старалося їх використати для своїх місійних цілей. А тому або лише дещо їх змінило і залишило (сюди належить наше „Согласно півай те“), або приймало лише напів і під цей старопоганський напів пішло

жило нові християнські слова; на-рід привязаний до напіву переймав мимоволя нові слова, а з ними й нову віру. Повторилося отже в пісні те саме явище, яке мало місце і в самих місяцях молитов: лавні поганські гаї перемінено на християнські пласи, замість поганських святих поставлено там християнські капличі, церкви, знаки. Нарід, що привик був ходити сюди мо-литися до своїх поганських ідолів, стихійно зачав християнізуватися.

Отже залилося старе первісне по-ганство непомітно з християнством і таким чином повстала нова, а пре-ціль стара віра, яка не раз ще вики-дала свої передхристиянські черти і за що її не раз називали „двовер-ям“. Коли маємо бути ширими й отвертими, то мусимо собі це усві-домити і ствердити, алучи за виво-дами польського ученого Зелінського (Юліан, геленізм і християнство), що сьогодняшнє наше хри-стіянство є лише штучно і неспри-родно склеєне зі семітським світо-глядом і жидівським старим за-вітом. На ділі воно не має з ними ні-чого спільного, є чисто-арійською появою і не дається ані до світо-гляду ані до теології семітської ніяк натягнути.

ний американський соціолог Стод-пард:"

"Більша або менша міра кріпко-сти кожного народу залежить від чини його життєвого інстинкту, від його більшої або меншої здатності пригноблятися до нього моменту і йому завладіти. Коли життєвий інстинкт народу здоровий, то він легко піднесе народіві своєму такі релігійні й моральні доктрини, які забезпечать йому його самоохоро-ну й будучину... Коли народ здо-ровий і кріпкий, то він приймає за своє або випахлює собі те віру-вання, яке йому корисне..."

Невідради географічні й історич-ні обставин накиннули Володимир-ові Великому (таї після його па-дання) візантійську духову форма-цію. Наслідки цього бачимо нині на Україні цілій і на кожній україн-ській одиниці в родині зокрема. Різні позначки заставляють нас по-близитися, щоб і привязана (це!) до Риму західна вітка українського народу, серед проб і нищівних днів, не відірвалася остаточно від рим-ського світа і не стала легкою до-бичею Сходу. Деякі відзнаки наших візантійців, надихані такою жор-стокою ненавистю до Риму, що па-ри їм гадати хіба аж у стародавніх паргородських і афонських пам-флетах проти "римського Антихри-ста". В нашій сучасній ідеології мало що здібне нас ще зачудувати; та ці відзнаки, признаємось, таки ще переходять своєю істинно-візантій-ською ненавистю звичайну, буден-ну міру знаної національної публі-цистики").

Як усі інші великі історичні й со-ціально-культурні явища, візантій-ство занадто складне, щоб його можна зазирнути в рамках короткої й точної дефініції. Місце її, як усе в таких справах, мусять заступити більш або менш повно вичислені елементи аналіз генетичної й опи-сової, — заведені тут з природи рі-чей до свого найкоротшого ви-

*) Lothrop Stoddard: Le flot montant des couleurs de couleur contre la Suprême-rie mondiale des blancs. Paris, "Auch", 1923

**) Мисломов: інші візантійці здібні на одній сторінці акцентувати свою ворож-бу до латинської церкви й організації, та на наступній вірних і духовності до візантійської, себто per excellence во-стоцьких мистецтв перки і культури, а на третій — божитися і чванитися, що ми, мовляв, люди західного світа, яким не підорозі ці "Схологи".

В. КУПЧИНСЬКИЙ.

Морфеева фільма.

Я давно прийняв новий стиль ка-лендаря і нітро не мені вже не адури-ти що новий рік починається після Ма-ланки. Симпатична це була дівчина, але за часів наших батьків. Тепер постарілась і вже на нікого не ро-бить вражіння.

Маланку проміняв я на Серафія-на, що разом із римо-католиком Сильвестром мандрують крізь гу-стину століть, заганаючи качки.

31. грудня кінчу старий, 1. січня починаю новий рік, а 13 — на Ма-ланку тільки відаю, що кінчу і по-чинаю.

31. грудня класуся спати дуже ра-но, а встаю дуже пізно, зазвичай з боєм голови і з прикрим почуттям дорожні в кишках.

Але цього року я відступив від засади і повелався спати як щовня щоби Новий Рік стрінути в обіймах ютоти, найкращої на світі — в обій-мах сну.

І приснився мені сон...

Іду біля Хрестатиком у Київ, а попри мене карита шестирією запря-чена.

— Якийсь великий комісар! — подумав я голосно.

— Більшовик, більшовик! — крик-нув хтось біля мене і хвать мене за обшлюк.

Не встиг я й слова промовити, а вже довкола мене народу стільки, як кандидатів на посли.

— Я доложу його... (такого то я

слову. Діло тут очевидно, не в класифікації, а в чесній зусилля до розуміння і прагматичної оцінки. Часи, коли візантійську імперію з усіми їїлами її "гуртом" осуджува-ли й помилували, вже минули. Дослідні вчених візантистів остан-ніх кількох десятиків з'являють, що імперія та доклинала в різних часах великих діл: що видала вели-ких законодавців, вождів, волода-рів; що останила по собі великі тво-ри мистецтва; що — це може го-ловне — під покровом своєї полу-азійської розвинутих, вона таки зберігла для людства значну часті-спадку класичного грецького пис-менства. Але інша річ — признати Візантії те, що в ній було велике і достойне подвигу, а інша — при-жмурити очі на те, що було в ній отруйне, розкладове, словом — за-бути про той могутній подих анар-хії, себ-то в остаточній рахунок: мо-ральної й державно-суспільної смер-ті, що під Візантію налінула на всіх, хто підпав під її вплив, на східні й південні славянство взагалі, на Русь-Україну зокрема").

*) Стаття ця була написана для числа одного львівського видавництва, яке "за незалежних причин" не побачила світ. Вона мала бути перша в серії розвідок, які мали бути присвячені основним пи-танням нашої духовної форми і яких підготувалися анкарати від автора чим-до років доктор і професор. — В. П.

ІВАН НІМЧУК.

Рідкий ювілей.

3 приводе 60-ліття віденської "Січ".

Віденське студентське товариство "Січ" святкує в цьому році 60-ліття свого існування. Саме 60 літ тому, 9. січня 1868 р. (в третій день Різ-даних Свят), відбувся був у Відні на ініціативні збори гурток студен-тів і кількох старших громадян, які прийняли назву товариства і його статут та вибрали першим головою "Січ" Апатолі Вахнянина, що був душею цілої акції. І хоча статут но-вого товариства політичні власті за-твердили швидко 21. січня 1868 р., а установчі збори "Січ" відбулися аж 25. березня 1868 р., то день іні-ціативних зборів (9. січня) з справ-жнім павиленням днем і дієним по-чатком віденської "Січ".

Не треба думати, що перетину не було ніяких спроб до заснування українського товариства у Відні. Та-кі спроби були не раз, але ніколи, але тільки спільність українців у паду-маркантих індивідуальностей між ними не давали можливості зреалі-зуватися думкам і починам руху-вних оцінок. Щобно передітчий гурток ідейних людей під прологом Ан. Вахнянина перетворився на ба-гатопоперишників у алго.

Слід зазначити, що віденська "Січ" була похвалена спору по-своєму статусу не тільки національ-но-патриотично, і то більше забавового характеру, а не виключно студент-ського. Щобно при піаніших ампах статусу перетворено її в чисто сту-дентську організацію, хоч справ-жній характер "Січ" був зарпани студентський і студенти палали навіть у самих її початках тої і на-прям усіх її робіт.

Переходити в отсій статті багату в різні світі й деякі сумні моменти історію віденської "Січ" — не-можливо вже хочби тому, що у нас нема під руками потрібних до того матеріалів. А втім ця історія (за перших 40 літ існування) друкова-на вже в двох виданнях альмана-х "Січ": в 25-ліття і 40-ліття її існування. Останні два літ ді-ляються й праці віденської "Січ" пайдуть певно слого історика-хропі-каря тим у Відні, на місці, і можна думати, що ми побачимо повну її історію в новім виданнім альману "Січ", що має вийти в першій поло-вині цього року.

На отсьому місці треба зазначити агіло а паводо тільки одні: віден-ська "Січ", набагато українська студентська організація й одні з найстаріших українських товариств (коли теж не пайдаємо з існуючих) на пійй земській кулі взагалі, віді-грала визначну роль не тільки в на-шому студентському, але — і то пе-редовсім — в нашому загально-напо-нальному житті. Її члени — а було їх на противі цілих 60 літ безперечно кілька тисяч — були тим живим зв'язком між культурою і творчістю нашого народу з однією а культурою

Величезний вибір Новості
НА НАРІВАЛ поручає благоді
ФІЛІА
АНТОН УВЕРА
Львів — вул. Галицька 10,
Філія в Тернополі, Дрогобелі, Стрию.

і творчістю Візантії, а тимчасово ціло-го Заходу, з другого боку. Вони ді-знавали, ячилось і прихотували со-бі не мало нічого в такому "внеско-культурному центрі, яким був і в-лада Візантії, перекладали на нашо-рідний ґрунт, вони пошанували і в-візантії, а з ними і дальшу Європу, з українською писнею, а мистецьки-ми виробами і зв'язки з культурними надбаннями й історією нашого заре-ду. Ця алміна культурних цінностей і вартостей, що вшла і вє сама со-бою, ця життя, шогеліна, часами й пе-ривізма пропагандистично-інформа-ційна праця, мала і для нас і для нашої справи величезне значіння, яке може оцінити як слід тільки той, хто розуміє вагу зв'язків повнедо-ного народу з народом культурним, до того йому абсолютно не тільки не-вбожим, але й прихильним.

Окремо слід би звернути увагу на стару, гарну традицію віденської "Січ": на її старих, "січових ділах", на сподіальні пісні, що повстали і павалилися між давніми її членами, на ту специфічну "віденську атмо-сферу", що павувала колись у її кім-патах, і на багату-багату дечого ді-лного, радісного, що нині вже пав-жить до більше або менше сабудої її історії. Бо нинішня "Січ" ві знач-но меншим, як перед війною числом членів, яке а року на рік буде ще-дальше топінити, стоїти, саме в році свого ювілею — як уже раз у своїй історії (на весну 1919 року, коли то у Відні залишилося було ладні кіль-кох наших студентів), перед справді нересольним перспективами...

На одну сторінку в розвитку від-енської "Січ" хочу ще звернути увагу, бо вона зв'язана з моєю осо-бою. Мав тут ва думці завіщення т-ва в його діяльності аймою 191-18 року, яке перевада була віденська поліція за антидержавні резолюції (автором яких був я), ухвалені на студентським айчу в льокалі "Січ". В цих резолюціях ухвалено м. ін. постанову про айтку українських земель під Австрією а проголошеною тоді Українською Народньою Рес-публікою і про підняття всіх у-країнців а австро-угорської займан-шини павказам Української Цен-тральної Ради в Києві. Слідство з-приводе цих резолюцій в напрямі "державної зради", що гроало зо-кому тяжкими павідками, павине-но з хвилюю аялдою пав бербейсь-кого мира а Українською Державою (Про цю справу сподієся дати окре-

такого)! — речує якийсь залізнич-ник.

— На ліхтарню! Повісити! — пропонує більше компромісово на-строєна панночка.

— Колом по голоді! — вирішує замовити справу мужик.

Побачивши, що з цього мало мені буде користі — я відискав чим-скоріш мову і почав проситися.

— Пустіть, бісові діти, якої бідн ачіння. Адже я гетьманець, коли не в діла праділа, так від часів по-яви "Історії України" — Грушев-ського.

— А не браеш? — снітав якийсь урядовець.

А потім додав з надпінняськя: Позаяк ви заклалися, значить, ві-римо.

Товня яливо повірила, бо відпави-ла від мене як відбита хвиля.

— Щож це в вас за чудасії? — снітався я якогось галичанина (па-нав по довгих вухах). Виглядає не-мов зміна влади?!

— Ніякої зміни — відновів гали-чанин. — Так як було так і в: Яс-новельможний Пан Гетьман панує нам милостиво далі.

Зняв шапку й перестреївся.

— А більшовики?

— Ах, це ви про цю давно відоді-вану пісню. Де ви були як вас не було?!

Я не знав, що в відповісти. Забув авсім, що це просто сон.

Галичанин промовував далі: — Після більшовиків була отамани-на, а після анархії гетьманат.

Маві радість заперла відлук.

— Як? неможливо? Господи... Оправді?!

— Вірний ви чоловік! — сказав

аї спожалівним галичанин. — Так довго не знати про те все?

— А з полками я?!

— Ні пия польської землі не ва-ли... З усіми ми в аголі, тільки руми-ни на Ліву Нації парікають, що да-ла нам Яска, а Турки трохи за Кон-стантинополем плачуть.

— А гетьманат як? Вибірний?!

— Не будьте ви смішні. Миж во-нинішні.

— Скажіть же будь ласка, як сто-їть справа з еміграцією У. Н. Р.?

— Деякі повертали, але головачі да-лі за кордоном... Вони залежні са-мостійники.

— А концепція Галицько-Воли-ської Держави?

— Живе це, але тільки змудки берлінський Уфа-фільм.

— Цікаво! Інобі цікаво... А як пер-корні справи?

— Автокефалія.

— Увій тут нема?

— Автокефалісти згодошувались, але Юр не погодився через пелібат і масні богослужіння.

Оттак балакаючи пройшли ми ве-ликий шмат дороги і очинились в парку.

— Купецький Сад! — пригадав со-бі я а часів як блукав туди а киль-лянками.

— Тепер: Сад Земельного Банку! — поправив мій товариш.

— ??

— Завдяки щастливим спекуляці-ям своєї агенції на Галацонській ву-лиці у Львові, поширив свої бора аж до Києва і літом урядув в Саді.

— З цього бачу, що багато тут з нашого брата аа Зоруча.

— Огого! Де не подивляєш, куди

не підеш — галичани, як мухомори по домі.

— Деж найбільше?

— Звичайно: біля Іх Ясновель-можности... (Тут мій товариш встав і відкинув голову).

— Хтож там аї анакомит і на яких посадах?

— Не знаю, про кого вам розкажу-вати. Про старих чи про молодих?

— Розповідайте про молодих, бо про старших я — признаюсь — го-тов не повірити.

Ми сіли на першу стрічку лавоч-ку і галичанин почав:

— Отже питаєте!

— Що робить, наприклад "Запа-ляк"?

— Капеланом Іх Ясновельможно-сти.

— А Глазиковський?

— Шеф дипломатичного прото-колу і інтендант надвірної опе-ретки.

— А Федорців?

— Шеф департаменту для поборо-вання політичних лавчезих кам-пів.

— А Целевич?

— Генеральний стиліст чорнових гетьманських грамот і універсалів — А Палій?

— Азітант без приділення.

— А Львово Лепкий?

— Генеральний конюший і покр-питель гетьманської "лаштани".

— Він все до того зітхав і таки до-бився вклиці. Богу дякувати... Щож робить Струтинський?

— О, цей найбільше вишнов: а гу-вернером гетьманських нападів.

— Поміглі, а Назарук тут?

— 6! Велика особа! Паліським пта-м нам при дворі.

му статтю до виступного збірника). Як загалом вже видно, виділ „Січ“ вибрав спеціальний збірничний комітет, що займається збиранням відповідного матеріалу і виданням експонату відповідного збірання. В альманах увійде повна історія т-ва з особливим узагальненням останнього його 20-літнього періоду, цікавіші спомини членів і короткі некрологи покійних у світлої і визначній віпні рішучих січовиків, яких є дуже помітне число. Відділ літературно-науковий мусить, думаю, відпасти, бо в ті три частини, оскільки будуть об'єднані і з любов'ю до справи об'єднані, дадуть поважну книгу. Показним збірничний комітет і виділ т-ва влаштують з кінцем березня святкову академію (по можливості 25. березня, в день установчих зборів, по статуту), де будуть розвинути в справі вивчення відповідної інформації акції в австрійській пресі і т. д. Треба надіятися, що загальні кошти віленських січовиків відгукуватимуться на пів річний випуск свого т-ва не тільки широким словом у формі споминів, привітів і т. п., а й в відповідних до своїх сил можливостей грошовим датком на видання відповідного збірника в 60-літній заслуженого, дорогого товариства.

М. РУДНИЦЬКА.

Жінка і політика.

В останніх часах — у зв'язку з громадськими виборами, які відбулися літом цього року та з огляду на близький речивець виборів до сейму і сенату, аросло серед нашого громадянства зацікавлення жіноцтвом, як політичним чинником. Через політичну рівноправність жінка-виборець звернула на себе увагу жіноцтва політичних партій, які бачать тепер у жіноцтві засіб до поширення своїх впливів і тому бажають

признати його для себе. Довголітня боротьба жіноцтва за політичні права не мала на нашу суспільність такої переконливої сили, як сам факт призначення жінкам виборчого права. Затишні моменти, немов-то жінка не жовкала до ширшої політичної діяльності та що призначення жінкам політичних прав захитало би основи суспільного ладу, освіченого тисячлітньої традиції. Ще раз найшов своє підтвердження відома цитата Біомарка: „Wer keine Stimme hat, der ist politisch tot“ (Хто не має права голосування, той є політичним трупом), а з жіноцтвом *polensvolens* рахуються тепер, як із реальною політичною силою.

Однак коли приглянемося ближче відношенням політичних партій і їх діячів до справ участі жіноцтва в політичному житті, то переконаємося, що це відношення не є вдовольняючим. Політичне значення жіноцтва міряють вони лише цифрою голосів, яку жіноцтво репрезентує і виключно під тим кутом вирішують питання його вартості як політичного чинника, питання невідпайної ваги і далекосягальності. Така поверховна і короткозорна оцінка політичної ролі жіноцтва може важко шітиситися на нас у майбутньому. Коли кажемо про завдання жіноцтва в політиці, треба нам брати під увагу не лиш кількість жіночих голосів при виборах, але ще велику потенціальну силу, яку уявляє собою сьогодні жіноцтво, а яка завтра переміниться на дійсну, конкретну цінність, якщо жіноцтво стане справді свідомим, творчим громадянським чинником.

Завдання жінки в політиці виходить нерозривно з цілим її культурним покликанням, з її місцем в житті нації і людства. А ця місця жінки є послідовним наслідком її біологічної ролі, як матері і опікувачки нового життя. Суть питання лежить ось де: чи віримо в духову силу жіночої природи, в якісній своєрід-

ні жін. прикмети і цю жінку і чи віримо, що жінка завдяки своїй різниці від мущини психічній структурі зможе внести в людську культуру (отже і в політичне життя) нові цінності, яких не в силі створити мущина? Той, для кого жіночий рух є зведомим природного господарського в духового розвитку суспільності та хто бачить, що цей розвиток із зацікавленою послідовністю вимагає шораз більшого притягнення жінки до політичного життя, цей на таке питання мусить дати притакуючу відповідь.

Коли глянемо на дотеперішню політичну діяльність жіноцтва Зах. Європи і Америки в міських радах, в парламентах і в Лізі Націй, мусимо признати, що ця діяльність охопила саме ті ділянки, які з природи речі належать до жінки, як матері. Що в давніх часах належало до обсягу хатньої жіночої діяльності, а що із зміною форм продукції перейшло в сферу усього людського праці, це стає предметом оцінки та охорони модерної жінки в її політичній роботі. Що раніше розвивалося в рамках одної ролі, сьогодні приналежить соціальній формі, перейшло в комплексну громадянську діяльність. Але щоб держава могла виконувати ті завдання, вона повинна потребувати до них поміччів жіноцтва. Боротьба з альколізмом і протиступаю, справи виховання та соціальної опіки, організація опіки над дітьми і заборона дитячої праці, гігієна мешкань і засобів поживи, охорона материнства — ось приклади з дотеперішньої політичної діяльності жіноцтва. Те все є справи навіть у найбільш консервативному значенні: „жіночі“ і вони залишилися царством жінки, хоча змінилися зовнішні форми суспільного життя. Ця діяльність можлива коротко охарактеризувати, як діяльність матері, діяльність у напрямі збереження, скріплення та оздоровлення життя.

Звернім ще увагу на деякі висновки з цієї основної, материнської ролі жіноцтва в політиці, а які під впливом часу мають для нас велику вагу та актуальність.

З материнської місії жіноцтва виходить, що вона в своїй громадянській діяльності є чинником перш усього національним. Дотеперішня практика показує, що в усіх державах величезна перевага жіночих голосів паде на лінії націоналістичних партій, а лиш малі проценти на лінії партій. Завдяки своєму адекватному інстинктові жіноцтво всіх країн є заборонювачем проти національної апостазії, проти інтернаціоналізму та соціального радикалізму. Нема сумніву, що й українське жіноцтво, яке в останніх роках дало стільки доказів своєї патріотичності і почуття громадянської відповідальності, не заведе наліз при виборах і у величезній більшості віддасть голоси на українські національні лінії.

Жінки вступають до політичного життя із здоровим оптимізмом і молодечим ідеалізмом. Вони стоять досі осторонь політики і тому їхне око глядить критично на небезпеки політичної деградації. І тому треба надіятися, що вони причиняться до оздоровлення відносин. Поборювання нечесних методів міжпартійної боротьби, алагіднення партійної зацікавленості і доктринерства — ось найбільші завдання українського жіноцтва в політичному житті. Нема сумніву, що українське жіноцтво уявляючи в політичне життя, колись зрівняється партійно, — все таки лишиться чинником національним, для якого національний інтерес є вищий ніж партійний. Що ці наші сподівання базуються на фактах, найкращим цього доказом є становище „Кравого Жіночого З'їзду“, що відбувся 24. м. м. В окремій резолюції З'їзд зазначив своє відношення до українського національного блоку у виборах. „В переконанні, що лише одностайність усіх українських сил та безумовна національна солідарність може принести українцям перемогу у виборах,

„Кравий Жіночий З'їзд“ асертують, що до всіх українських партій з рішучим закликом, творити один виборчий національний фронт. З'їзд визнає також ціле українське жіноцтво доложити всіх сил до алагодження партійних роздоріжжів серед українського громадянства — з огляду на велику моральну шкоду, яка грозить українському народові через міжпартійну боротьбу в передвиборній акції, ведену неестетичними, крайню демагогічними середниками“. Цю резолюцію прийняв З'їзд одностайно. — а треба підкреслити, що між учасницями З'їзду були члени різних політичних партій. І хоча цей голос жіноцтва мабуть не найде послуху, бо наше жіноцтво, на жаль, — ще не має такого впливу на політичне життя, щоб з його голосом рахувалися, — все таки він має велике моральне значення і він дозволяє поробити деякі висновки щодо напрямку майбутньої жіночої політичної діяльності, щодо світогляду жінки і тих нових цінностей, які вони вносять у громадянське життя. Коли дозріє свідомість, політична воля українського жіноцтва, тоді зможемо сказати за німецьким поетом:

Якби могла ти вквітати о народи,
Жіночий рух покласти на поміч!
О, край мій! Яко ти вквітала
Вакнітує би багатий сам,
Якби добрічі ртки мам
Змалось над тобою!

При запертій стілі, злуту, болу
в боці, бідку в дитку, бити сечу, мігнені,
шмів в улах, млоств, злім самоволуттв,
природна гірка вода Franciszka Józefa
спричинює видатне міжоріжчєння і злих
попередних хоробливих обєчч. Богато
вквітати прикрасило волю Franciszka
Józefa сті джувати проти солідєра
з жінками шим насильством.

Д. КОРЕНЕЦЬ.

Реформа шкільництва.

Одною з найважливіших проблем, над яких розв'язкою працює повноважена Європа, є реформа шкільництва. В Польщі праця над нею але від десятих літ, бо ще в 1917 р. розпочало її краківське „козо“ найповажнішої організації учителів „Товариства учителів шкіл середніх і вищих“. Згодом занялося нею теж народне учительство, а у відбудованій Польщі взяло її у свої руки міністерство освіти у Варшаві.

Ми не можемо в тій справі стояти на боці, бо наша школа вимагає теж реформи, а зокрема польська реформа для нас, живучих в межах Польщі, не може бути обоятно. Тому болімо коротко тою справою тут займемося.

Учительські польські круги поділилися в справі реформи на два завазято побороючі себе табори. Один табір, зложений головню з народного учительства, стоїть на становищі одношкільної школи, зі спільною для всіх громадян семикласовою всеародською школою, як підбудівлю середньої, загальної освітньої і фахової школи. При тій середня школа має бути обкороєна на п'ять вищих класів, бо три нижчі середні мають заступити три вищі народні класи. Другий табір, хоч теж признає потребу реформи, не годиться на скорочення, а радше є за продовженням гімназійної науки.

Перший табір кажує, що слід піднести рівень освіти широким мас та адемократизувати школу, облекшуючи даліш освітлення сільській дитворі. Станеться це тоді, коли вона зможе коротше покла додом учитися, маючи на свої семикласову школу, яка заступить її нижчу гімназію. Другий табір бачить в скороченні гімназійної науки загрозу обниження культури, бо не вважає народного учительства за достаточну підготовку до ведення трьох вищих класів всеародської школи на рівні гімназії, а позаяк тим догляд на бізнес Поль-

— А Німчук?
— Дозорень гетьманських воєнних мотил.
— Прекрасно. Радію, що мої знайомі так високо зацікавили. Але... але... скажіть мені будь ласка: Я маю у Галичині товариша—Галактіон Чіпка називався. Чи він теж тут де-небудь пристроївся, чи далі висиджує побіжжя, домагань і докорів від компетентних і некомпетентних людей?!

— Ну, знаєте, з Чіпкою дуже цікава історія вийшла. Він є тут і займає посаду не дуже таку почесну, але зате легку і мало відповідальну.

— Що робить?
— Взявши під увагу його монархістичні почування і довгий язик, їх Йснотельможість приділили його до Своєї Особи і до Своєї Канцелярії?

— Ну?
— Як їх Йснотельможість пишуть янесь писемко, він має стояти з виставленим язиком, щоб було до чого змотати почтовий апахов.

— Замісний чин! Не може він компетентний?
— Чому ні? З самого Львова вже відкачанця жінки приїжджало, показували язичи — багато довші, але шов: їх Йснотельможість не хотіли. Привичка!...

— Бачите, я все казав, що з того Чіпки будуть діла, а мені навіть родина не вірила... А що там робить Михайло Рудницький?
— Директор гетьманського балету і секретар „товариства по боротьбі з чарльстоном“.

— А Мудрий?

— Голова „комісії по розкопкам з комуністичної доби“.

— То „Діла“ вже не редагує?
— Чому ні, але через телефон. Вони не послуговуються телефоном.

— А Мілена Рудницька?
— Шефня Департаменту для охорони непорушності подружніх зв'язків...

— Дуже вам дякую за інформації. Справді, незвичайно радію, що почув стільки доброго про земляків. Так кажете всім на важливіших місцях галичанам?
— Егеж!
— Знаєте. Не дурно нас усі вважали за одиниці державотворчий елемент. Спасибі вам, що поінформували мене. Тепер я себе почую інакше. Майже зовсім як у себе дома.

— Поживете, то забудете до речі про Галичину. Тут і життя краще і люди привітніші. А галичан незвичайно всі люблять. Правда, багато в цьому напрямку зробив Огішко і Сальський.

— При останніх словах могого опісбєдника, я радісно оплеснув рукави.

— Ей господине! Чи не піддурюєте?!...
— Іабо ні!
— Заждіть, я зараз переконаюся, чи це мені не сниться.

— Піддурив себе в околицю козла і... абудився.

Довго спав я. На дворі сіріє ранок зимового дня, першого дня Гітла в 1928 р.

^{*)} Теорема атому Вера була вже досить широко обговорювана в „Ділі“, тому й тут

трансформувати податок від нової моделі атому. Визначено, що атом — це не модель атома, а електричний заряд, який його досі вважали. Зате відомий електричний заряд є розподіленим по тлі, як досі, по Шредингеру, але тільки в цілком просторі дозволяє додаток зарядового ядра. Отже атом, на думку Шредингера, не є планетною системою, а лиш додатно зарядженим ядром, що його оточує заряджена „хмара“ відомої електричності. А саме відомий заряд відбуває заряджені, і то т. зв. стовці зарядів (а узагалом і мажоранти). Значить, що побіч основних зарядів відомого заряду мажоранти і горішні заряди (основними зарядженими планетною зарядом заряду як цілості, горішніми, зарядженими частини заряду). І ці основні і горішні заряди ядром дають нам електричний отак даного простору. А тому, що тут мова про заряд, то можна виступити і з іншою інтерпретацією, себто електронів заряджених. Отже такі заряди, адируються одна в одну, можуть себе взаємно опірлювати або і шукати. Там, де такі заряди себе шукать, зникає електрична густина. Нині в даній сфері дуже багато горішніх „хмар“, можна довести з дослідами інтерференції до зникнення електричної густоти в цілком просторі з відомим одним зарядом місцем, де заряди сиріаються і до анілоїтизації т. зв. „коробки енергії“, яка однак не спочиває, а кружляє по еліпсі. І ця „коробка енергії“ не є нічим іншим, як тілцем електроном Нілса Бора.

Представивши цю найновішу теорію атому, бачимо, що теорія Бора є лиш одним спеціальним випадком загальнішої теорії Шредингера. Іншими словами: наука про атом поступила знов тільки на величезні кроки вперед тому, що розв'язання науки є між іншим висловлення фактів і законів, що мають місце згад. паються в даній науковій області. А по висловленні цих фактів і законів відбувається з цим процесом, що спеціальні факти і закони підтаються під загальніші. І не саме сталося в нашій випадку.

Львів, в грудні 1927.

Шинька в гоні в Києві стає не.

Навіщо журналістці переписати те, що він писав, коли вона на другий день і так переписується?

Читач домагається від часопису вітної старої річч: чого нового.

Чому не стятих, якої жорі служать різні елітному боготі: прайді. Та що робити, коли треба хитрої служать волі бо-лей, що мають право на часопис?

Журналіст — єдиний член суспільності, якому не вільно промовчати чужої смерті, хоч би який він був неохочий.

Найдорожчий часопис це той, який тільки дістає за гроші. Тоді він платить за нього цілою пошитою для друкованого слова і для себе.

Три рази поширять до трьох шпалт в „Літературі“, що хотіли поширять світо-вий читач. Тут поширять анулюють до трьох разів ті, що хотіли поширять сві-товий читач.

Часопис — це результат витань між бреханом і інтересом. Законом цього його читач, як витань тільки між бреханом і інтересом. „Чи не правда?“ І „Якби вони могли мати у цьому інтерес?“

Існують два роди шовінізму часописів: один, якого єдиним інтересом є правда і чужий, якого єдиним інтересом є інтерес.

Найкращіше вказує пером — неохочий.

Один дурний стаття лише водматя собі сто разів читати, як стома розумієш прикладі одного, хотів в дурно-го черепашатинка.

Найкращіше шовінізм з часописів є те, яке єдиним єдиним інтересом є правда і чужий, якого єдиним інтересом є інтерес.

Журналіст може два приклади своїх читачів робити з науки й мистецтва, але не в той, що біда йому не ні.

Досвід статті для читача має прикладі

доброї мінти для чоловіка: так само, про-сто і в уявленні, чого жита.

Мис. Граничаків

І. СПЕЦІАЛІЗАЦІЯ.

Національний Музей в 1927 р.

4. Писота Музею та потреби його розбудови.

Досвід дуже успішний з морального боку, але гіркий з матеріального, бо тіснота приміщення і переладкування стін і мітрин не дає змоги розгорнути цих ви-став до належного розміру, та промонти ними прозора і ще більше інтересом до розуміння вивчення. Збірники мавдучачем лавано поновлення, але неважко встанови-сати дозволили тільки шевелівці частині вивчення користати з них. На цих ви-ставах виявилися і великий брак стадо-го музейного персоналу, бо інколи довод-лося трьом співробітникам обслуговувати без перерви протягом 2—4 години групи по 200—300 осіб, що при тісноті будинку було незачайно важко.

Найбільше дошкульною є тіснота про-тягом зимового пір'ячч, коли якраз зпи-чально наслідують — найбільше технічної роботи виконати. І так у кімнати на 200 метрів² доводилося працювати вісьмом особам по різним напрямкам музейного діловодства — адміністративній, приросту, опису, систематичній, зарисовки, консерва-ції та обслугоді наукових працівників. З уваги на те, чим так тіснота вири-нає необхідність поширення площі, адмі-ністративно-технічної праці музейного персоналу, щоб вона була як найбільше інтенсивною і підною.

Усею тому можна би заредити тільки будовою великої галі на яких 1000 мет-рів² площини, чого можна би ділити го-тіською яких 4000 доларів. Музей, на жаль, не має такої сотішки. Супроти цього до-водиться лишній раз звернутися на пе-вагу українського громадянства і піддати йому ціл увагу тяжкий стан тісноти при-міщення його одиної музейної устано-ви, в якій є зібрані безмірні багатства куль-турно-національного життя України з давнинних часів і з найновішого часу. Без змоги тривало і величезно засвідчили нині почесне місце України в діяній до-слідженні усього культурного світу, зібрані багатства не виконують належного в них завдання.

Чужинці і свої, що посвечували огля-дові збірок Музею більше уваги, як нипр-яда сновенських етнографів і географів, представили Ліги Націй, представники на-відійської преси, Полпред СССР із Вар-шави, голова Держзв'язату України, пред-ставник Голонауки з Харкова, гр. мат. Епископат і декто з місцевих прихиль-ників музеології стверджували особито доконаність розбудови Музею і його науково-дослідній праці. Для здійснення цього потрібні загально увага, загальне розуміння справи і загальна поміч до ви-соти шпів поставленої суми. Постійна опіка музеєм з боку громадянства обя-вляється вкладенням грошовими і в предметах, поможі певно побороти всі труднощі роз-будови музею і перевести її для спільно-го добра.

5. Зріст музейного майна.

На доказ того, що Управу музею має право говорити про те, нехай буде кіль-ка цифр з приросту. Музей набув 50 ікон XVI в. великої ваги для наших дослідів; але вони можуть стати предметом любу-вання широким колом нації і світу тільки тоді, коли їх можна буде відкрити і при-містити належно. — Архів збагатився більше як на 1000 актів міданського зпи-тху XVII—XVIII вв., а в їх треба коштує, комує і досі належно прочитати, шпо-рядкувати, акомпти, описати і дати мож-ність дослідникам їх використання. — Відділ поштових мистецтва збагатився на кілька творів: Бойчук, Заставно-го, Коверка, Костриця, Лісоваго, Меріка, Харкова, що потребують 10 метрів² від-ної стіни. — Бібліотека музейна зба-гатилася на 700 книжок і видань по історії мистецтва, книгозв'язку і зв'язаних з ним ділках. На їх приміщення треба яких 25 метрів площини, 40 метрів висоти. Усе те просить місце, догляду, обстаови — а про це треба комує подумати і на-шось рішитися.

Ось протягом цього року розбудова і збо-

планувала д-р Марія Фуртак Теркачева переписку Павлука 1870—1914 ро. Є в цій переписці велика сила безцінного мате-ріалу по історії нашого суспільного жит-тя і літературної творчості, є дорого-цінне інстування Франка і Ласі Україн-ки, є деякі нитки українського і росі-йського революційного руху до 1907 р., та до того великий ще не розбраний архів. Усе те займає велику шифу. До того му-зей має порента бібліотеку й архів пош-ного Олександрівського й Івана Пулюя. Для всіх отих архівів доконечно потрібна й обстаови і неважко сади з портретами дітків і захочих а інших осіб, і все те мує бути, і певно буде загно-коєне, тільки дуже бажаним булоб, щоб і кнзійсторія.

6. Субсидії для музею.

Колиб ідеи аргументів і розбудови Національного Музею Галицької України була виявом тільки одного еніотизму почуттів і міркувань його Основника, то певно, що публічна розмова про це бу-лаб досім зайвою. Але засновання і ви-посаження музею було виявом як най-глубшого і найширшого розуміння по-треб культурно-національного життя За-хідної України. Засвідчив це великий розвиток музею, що був природним ви-слідком загально-громадського піклування музеєм з боку всієї України, чому най-кращим доказом є рік-рішій домогний йому як виладом предметів і їх готівкою.

У 1927 р. грошові допомоги діїдали до висоти 302 доларів і 2543,30 зм. На це склали дари: Сіпак „Піло“ 100 дол., „О-бидання“ і „Українського Народного Союзу“ у Філадельфії по 50 дол., „Про-відання“ у Філадельфії 46 дол., о. Льва Чепельського 12 дол., а по 10 дол. проф. К. Студинського, К. Лисенка з Нью-Йорку, Епископа Будки з Вінніпегу і д-ра Т. Жоанірука з Бродів, п. Мих. Зазуляка 2 дол. В золотик вплинуло до каси — від Департаменту Штук Мін. Освіти на за-купню творів шукки і від Марістрату м. Львова по 1000 дол., від Воєвідського Консерваторського Уряду у Львові на обідні в справах консервації старинних церков 200. Пор. Т-ва Кредитового у Тернополі і Польського Т-ва Історичного у Львові (на видання) по 100, від пре-зидента В. Лецикевича і Гр. Курянка з Вінніпегу по 50 дол., рента дрібних виплати. Також саму піддержку музе-альним цілям виплати всі покупи музей-них видань на суму 5280 дол., і комісанти на суму 1972 дол., що разом дає Україні музею змогу вложити у видання 7646 дол.

7. Наукові зв'язки музею з чужинними установами.

Успішний розвиток музею викладає на його Управу обов'язок живої участі в справах наукових України і Європи. І так Управа Музею взяла участь у з'їзді словянських етнографів і географів зго-лошеною доповіддю відданого про: „Людвигів першостом в українській іконо-писі XV—XVIII вв.“, що вкочить складо-вою частинною до йогож праці про „Іко-нописі XV—XVI вв. Галицької України“. — Також у з'їзді істориків скідької Евро-пи у Варшаві директор музею взяв чинну участь у дискусії над проектом польської енциклопедії словянства, предла-даючи етичний принцип розподілу і о-працювання подвійних тем. — Як представник наук. Тов. і Нац. Музею ди-ректор музею взяв участь у марал Поль-ської Комісії міжнародного зв'язку упо-вої співпраці в справі всевітнього кон-гресу людського мистецтва в Празі у жов-тні 1928 р., представляючи етичний прин-цип представництва у загальному кон-гресовому комітетові Польщі. Хоча це пропозиція було підтримане тільки мен-шиною комісії і було прикладом до певно-го нейтрального виступу ретиниза ви-ключно польського організаційного ха-рактеру конгресового комітету в Вар-шаві, то виступи через місцевий львів-ський комітет освічено одно місце для представництва українського народу в го-ловному Комітеті у Варшаві і з уваги на те оголошено планіваним на конгрес до-повідь про: „Головні напрями поділу українського людського мистецтва“, яка мала бути відповідно ілюстрована ри-сунками і зображеннями.

На жаль, через неможливість на час пас-порту в Сербію не довелося директору музею бути на з'їзді етнографів у Бео-граді з доповіддю про: „Західно-україн-ське іконописі XV—XVI вв. і її місце у

іконописі словянської іконописі“. Зато на з'їзді в Београді виступили статті про: „Лавно галицько-українське мистец-тво“ для ужитку „Володими Соловйова Биличівського“.

Учась директора музею у „Правдо-режній Конференції“ в Харкові дала змогу йому дати три доповіді про галицьку іконописі у Києві в Історичній секції У. А. Н. і в Москві перед найкращими мис-лячими іконописцями справив „Государствен-них Реставрационных Мастерских“.

8. Справа звороту вивезених з музею російською владою матеріалів і зв'язки з науковими установами України.

Сьогоднішня подія в СССР причисля-ється значно не тільки до скандального маж-ку з книжним ринком, на якому удалися набути тільки цілком лавні і поштових видань по історії і теорії мистецтва, але й до остаточного вияснення справи пово-роту до Нац. Музею частини його архіву, вивезеного російськими жандармами з музею і шитропольного дому 1914/15 рр. В цьому архіві є документи по історії га-лицького церковно-народного життя до XV—XIX вв., ваки і потрібні дослідно-музейні дослідні праці. Полпред СССР у Польщі В. В. Богомолов був досім прихильно до остаточного вирішення цієї справи, але через передатку його смірті не можна було почати справи закінчити. З уваги на те з нагоди побуту Полпреда СССР у Польщі Д. В. Богомолова у Льво-ві — директор музею представив йому обширно уся справу повною на писмі у-стно, на що одержав обітницю, що Пре-предство доложити усіх справ, помож-нати справу повороту його архіву до Нац. Музею в можливо найкоротшому часі.

Другою дуже важною справою було наважання житишні зв'язки з книжним ринком СССР і України, а саме через скору й легку достаду набутих для музею книжок, вказ яких є доволі складних в СССР. Тут велику поміч дає „Всесо-юзне Общество культурной связи с заг-раніццею у Москві (ВООС) і ВООС (бюро по перекладах книг) Рос. Академія наук у Ленінграді. Визначившись УАН у Києві поможало рівнож Нац. Музею в ціл справі.

Зате питання про віддачу від мита по-стачання музейних наукових видань для потреб наукових установ і робітників У-країни і СССР, було тільки обговорене як з представниками Голонауки і Держ-зв'язату у Харкові й у Львові так і з самим Полпредом. Остаточне вияснення мож-ливості офіційної пересилки через пред-ставника ВООС-а у Варшаві деякої дріб-ки музейних видань, бо справа мита від позасоюзних книжок мує бути вирі-шена самою владою СССР. Для належно-го наладження животної зв'язки між науковими робітниками України, для зва-рення методів і підходів у дослідній по-двійних питань, для скоєній самої нау-кової праці і поглядів загальної осві-ти потрібні встановити як найбільше спо-боду обороту наукової книжки і як най-більше її поширення. Про це співробіт-ники Нац. Музею висказалися і в при-клад на ювілей — століття видання укра-їнських народних пісень, і 50-ліття „Об-щества древней письменности в моск-ві“ в Ленінграді, і 50-ліття наукової праці академіка Д. Багалія. Приспівне вирішення цього питання було підставою нового наукового життя не тільки Укра-їни як такої, але й більшої пладоюості цілого ряду наукових робітників Галиць-кої Землі. Досі вони ледяні животили мо-гані своїм науковою праці, на яку в самій Західній Україні відсоток поділу мує бути тільки незначною частинною загаль-но-українського академічного заготребу-вання і поділу на книжковому ринку.

9. Організація місцевих музеїв.

Із розвитком Нац. Музею вживається це питання організації місцевих музеїв. Ду-мають про це представники Народного Дому в Коломиї, фундації поштового в Кобринського а Млини і Кружок „Рід-ної Школи“ в Яворолі, що організував свою показу коногозбірку. Положено теж деякі підстави цієї музейної справі старшини і в духовному селішній в По-ремишлях. Управу Нац. Музею дуже рад-ляють всі отці починаючи і розквіт. Але на найбільшого розвитку і розвитку. Але на основі досвіду вказує на одиного пред-ставника науки до „Устатку“ в цій справі — ставі сего означено і поможати під

— Ступень килими, тікани з фабрики ХАМУГІ. Господній склад: Львів, площа Тривунальська 1.

— Отрим повідомлення наших Читачів і Прихильників, що вже в місті срудні надра нашого талановитого письменника, тому ми не могли виконати всіх замовлень. Всім нашим Читачам і Прихильникам переслаємо повідомлення „Ревеліх Сент“ та „Шансманго Нового Рокку“. — В-во „ЧЕРВОНА КАЛИНА“.

НЕ БУДЕ ЛИСИХ І СИНІХ.

Щоб дозволити виробити випадання волосся, треба було розвинути протину, яка з кожного майже є іста. Тому універсальні засоби, які не тільки не пропадали з білизною до піли, а навіть в деяких випадках було шкідливо, долаючи волосся, повинні були бути випадання волосся. По кількості дослідів і перевірках аспірацій різного волосся, власне найсприятливіше середство, яке до виконання пробах мало як найбільш успішні. Ціло тих протин було дано волоссям та чого йому бракує і універсальні засоби, однак тільки з спроби зробити так середство, щоб воно могло бути використано. Тому протин з деякими домішками шкідливою особисто або експериментально, надолужили кілька своїх волосся, але не безпосередньо по витті волосся, до лабораторії, звідси до розв'язки випадання волосся. Оскільки випадання волосся в цілі від 4-6 год. залежно від дозволити випадання, або протини Faidernis бовина волосся на локти бари. І в природному волосся. На випадок не надіслати волосся до розв'язки, протини плати чи висте волосся в товсті чи надто сухі, що різном може служити по часті до виснаження йм дозволити середство.

Льв. так. КИДІВ С. Львів, вул. Янівська 1232 ч. 21. так. лабораторія. 1-1

До загального відомого.

На виставці домашніх покупок з провідних рішень виробити по Рішавці Сьмат та другий рік цукорів — дешовий, а там самі і гірший.

Висхідний рік цукорів в нашій фабриці після однієї півторарічної марки, залучивши першорядним складником і відомим виробом. Ясна річ, що дешові цукорів не можуть мати тієї цінності, якою цукор, ні тих дорогих олій.

Фабрика давно отримала, яку приготувала до виробу тих дешових цукорів. Висхідна в залучення, що українська олійська дитина, яка так мало коштує цукру, коли вже дістане цукорів, то нехай вони будуть поживні і першорядні. Тому звертаємося до продавців, щоб вони при продажі поясняли вишесті лінійного сорту цукорів і наприклад покупці рази кращого добра купували їх.

Але коли вже життя привернуло наших олій до купування як найкращих виробів, нехай вони купують їх тепер виключно в своїй рідній фабриці, де вони виробили цілі і смачно. Зосм така ці цінність виробів будуть більш від виробів інших фабрик. Ми дозволимо усіх олій, щоб зати во можності найбільшій і напевно нешкідливий товар.

„НОВА ФОРТУНА“ українська фабрика цукорів у Львові.

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Нового Українського Театру під дир. П. Карабінюка:

Зборів: 7. І. „Дні нашого життя“.

Тернопіль: 8. І. „Гейша“.

9. І. „Катерина“.

В скорім часі театр виставить виставити відомі оперу Галька. Відповідні декорації і костюми на утворення.

Порядок Богослужень в часі Рішавки Сьмат в першій міській Церкві Успення Пр. Д. Марії (Молосків). Дня 6 січня (п'ятниця) в год. 8 рано Наркні Часи а олійська свідана Служба Божа. Дня 7 січня (субота) в год. 5 рано Велике Почення а Лютю, Утрян, в год. 6, 7, 8, 9, 12 читані Служби Божа. В год. 11, 12 похвастення свідана Служба Божа. В днях 8, 9, 10, 11, 12 читані і похвисток в год. 6 рано Утрян і в год. 7, 8, 9, 12 читані Служби Божа а в год. 10, свідана Служба Божа.

На ратунок „Рідної Школи“ зложив фабрика пасти „Ес Гант“ у Львові, вул. Кордубського ч. 43 квоту 150 зод. а загоді в лати оборотового податку і кліне во українській торговельній підприємстві на довільні суми. Кооператива „Едист“ в Тишківцях 50 зод. і кліне на довільну квоту Кооператива в Чернівцях, Герасимові і Оліві-Корольці, Чаталина „Просвіта“ ч. III, в Тишківцях 20 зод. і кліне на довільну квоту чит. „Просвіта“ в Чернівцях і Ніжні, Чит. „Просвіта“ ч. I, в Тишківцях 10 зод. і кліне на довільну квоту читально „Просвіта“ в Оліві-Корольці, Чаталина „Просвіта“ ч. II, в Тишківцях 10 зод. і кліне чит. „Просвіта“ в Чортківі Т-во „Лу“ в Тишківцях 10 зод. і кліне „Лу“ в Серафиміві (Кут Вольсесенський і Чаталина в Серафиміві (Кут Вольсесенський), Жюноч Т-во ім. св. Оліві в Тишківцях 10 зод.

Занять алькогольних напоїв на свята зложив І. С. Сегода Іван б зод. на „Рідну Школу“. Вн. Жеттодівич складає пирну п'яну — Головна Управл.

Почина. За нестатку жетів на Св. Миколая в Йорні дивички та сучу 75 зод. але в Йорні учеників-теоретиків алького-кооперативної школи в Станиславові, уповні заведення складає отсею дорожню П. Т. Жеттодівичем цінну п'яну. Рішавка за нестатку товч і нас поспішимо з об'єднанням тих жетів, іменем молодіжні цінної заведення складає п'яну п'яну ку містечку „Жюноч Посвітій Секції“ тин і посіти на вуки Вископоважної П-ні Стефані Баранюкської. — Управл. факторно-допомогою школи Кружка Р. III. в Станиславові. 1-1

ДРІБНІ ОГЛОШЕННЯ.

РОБІТНІ СУКОВІ „Львів“ Миколая ч. III, п. приймає послідні замовлення і перепілки. 1196 4-10

ГОДИННИК Ваш буде найбільше наповнений — найбільшій годинникарській роботі Івана Зальтенрейха. Львів, пл. Матвійська 5. — З провідних просямо репарції прислати поштою. — Старомодні дашські годинники перепробуємо на руці. 3-6 51-2

ФІРТЕ ЯНІ, п'яна, історичної на рожні цині, уживані, заше на склад. Продає, купує, міняє готі кою: Ганак, Півсучасного 21, І. п. 1201 5-10

АДВОКАТ д-р Сєфія Тлустя глядає самостійно, списібною коніюнта. Рефлектуючих просити о прислання условин і референцій. 1204 3-7

НАРОДНА Організація м. Львова пошу урядовця. Оголошення в канцелярії по вул. Косцюшки 1а, І. пок. від год. 12—2-01. 12 3-3

ІЯНІНА Аннелета ФІБІГЕРА досконалий а гарантією, дешово і на доглядні умовах. Конрад Кам і Син, Львів Коперника 16. 115 7-8

ОГЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакції не відповідає.

Спеціаліст недуг легіт, серця і жонудк

д-р Фелікс Ган

Львів, ГОРОДЕНЬКА 40.

1058 Перевіщення Рентгеном 1—24

Меблі на рати і за готівку без підмишки пн, також медичні вибір та чеперанних меблів найкращі в „Доротеум“ Львів Сапига 34, тел. 15 01. 1240 1-4

„Львів“ вчання „Пого“

Д-р Брик І. Чужі про українську Народну ціну 1927, 8° 16 ст. 0.50 а Галузінський М. Помішівна освіта з 27 ілюстраціями 1927 8° 15 ст. 1.70 зод.

Галузінський М. „Геть безпосередність“ 1927 16° 25 ст. 0.50

Гребінко В. Чайковський. Історична повість в кольор. малюнках. 1928 8° 143 ст. 0.50 зод.

В. Кудрин: Українська народна і воєвисті музика. 1927. Стр. 29. Ціна 0.75 зод.

ПРОСВІТНІ ЛІСТКИ. Серія II Наука пресма. 1927. 8°. Ціна 0.40 зод.

Раконський І. Наш просвіт і його будова. 3 ілюстрації. 1927. 8°. стор. 26. Ціна 0.50 зод.

Статусовський М.: Основа поборовація вошесодх хорів у шпрат. 3 ілюстрації. 1927. 8°. стор. 34. Ціна 0.50 зод.

Про цінний догляд на рамах у домашніх шпрат. 3 ілюстрації. 1927. 8°. стор. 5. Ціна 0.20 зод.

Шашинко С. Антоном В.: Про життя давніх Словян. 1927. 8°. стор. 16. Ціна 1.30 зод.

Д-р В. Шурат: Початки слави української народної пісні в Галичині. 1927. 8°. стор. 16. Ціна 0.50 зод.

Чайковський А.: Не було виходу... історія одної народної. Оповідання в Галицького життя. 1927. 8°. стор. 62. Ціна 1.70 зод.

Т-во „ПРОСВІТА“, ЛЬВІВ, РИНОК 10.

ПРИНІМАЄТЬСЯ до вчання і фарбування шкіри на футра з диних і до машини шпрат, як також шкіри а олівні і сеон на ірху ел. заш. Ріннож купується. Научний нарат габарально-блоскірний Кр. Патро нату пром. Львів, вул. Янівська 31. 1240 2-2

КОЛЯДИ на мішани, хор Яро сьнявська за 3 зод. в легкому укладі, до набуття в кожній книгарні. 1116 6-10

Виконую лісові програми

і п'яну приписаві новим лісовим аяконем і відділю в тілі сплав інформації на п'яну а долученою маркою на відповідь.

Інж. лісн. Б. Гдан Лучановський Львів, вул. Театральна Ч. 10. І. пов.

зол. 3 | цукорниця | зол. 3

з хінського срібла тільки у Б. ГРИНБЕРГА Сикетуська 4.

Хто хоче гварно і дешово

вбратися нехай спішить з замовленнями — до української кравецької роботи —

Івана Маріяша

Львів, вул. св. Петра ч. 3, І. пов. переставок трамваю 1, 6, 7, 8.

Виконує всякі роботи, входячі в кравецький обсяг мужського і сьмешного ділу скорі, — солідно та по помркованих цінах. 1224 1-1

ЛІКЕРИ зробити дома ЛІКЕРИ

у 70 ріжних смаках „STELLA“ в 100 ріжних смаках

до набуття в ріжних склятах, Говард В. Г. М. шинський в Починківці, склад

Для П. Т. кооператива і торговель відповідний опуст. 32-7

Радикально усуває спеціальними блядажами найбільшій і засталої проучливий серва, пучка, уся і пахлини у дітей, жінок і мужчин. Опаски: проти черевної обвислості, проти обвислення шлунка сист. д-ра Кобальця, по перебігущі понової і т. д. Гумові пачочки проти жінки і для зрештормовання згублених нг. П'ямодержакі і горсткі проти обвислення горб і проти склинення хребетного столба. Гумові мочники на день для ослаблення на міхур. Бандажі проти нпалання матиці сист. д-ра Лаведана. Протези штучних нг для ампутованих і т. д. Бандажист Полячек в Самборі 5. Тел. ч. 1. 1136 6-8 Ціники даром.

ПЕРША УКРАЇНЬКА РОБІТЯ

ВОЛІЧКОВИХ ВИРОБІВ

„Р К О Т А Р Я“

у Львові, Косцюшки 3/Д.

приймає п'яну від 1. січня 1928, замовлення на робіт: сьмерів, камізьоль, пудловелі, гарсонк, костюми, дитячі комплекти шлів і інших річей, як також перепілки і підбірки. 1-2

Загальні Збори

ТОВАРИСТВА

„Міщанського Брацтва“

відповідати

в п'ятницю, дня 20. січня 1928 р. о год. 11 перед пол. в сал. Т-ва з таким порядком денним:

1. Отворення Зборів.
2. Відчитання протоколу з послідніх Загальних Зборів.
3. Звіт уступаю ого Виділу
4. Звіт Контрольно Комісії.
5. Вибір нового Виділу.
6. Проект адаптації (переісточене) салі. 1225 1-2
7. Внесення й інтерпеляцій.

ЗА ВИДІЛ:

Андрій Фалендиш, А. Салевич,

голова, секретар.

Юл'ян Ломага — Льв. в.

склад вул. Санкевича 9.

Тел. 28-70.

Заведення Механічні

вул. міського 2.

МАШИНИ БЮРОВІ

МЕБЛІ БЮРОВІ

ПРИБОРИ БЮРОВІ

Мультиплікатори, Машина до писання з письмом українським і латинським. Голови й склад черенок, частей складих і додатуки до машин бюрових. Механічні заведення для прецізної реконструкції і направи машин бюрових.

М. Матвійчук, Львів, Бажарська 5.

1157 3-3

Писидайте передоплату!

В кожній хаті, в місті й уста ові

повинні мати в своїй книжці „ЧЕРВОНІ КАЛИНИ“.

Литер. Довідник: Мої спомини про подання мити.

Ч. I. Галицька Руїна в 1911-1919 2.00

Ч. II. З п'ятих відродження української державності (Доба Центральні Рати) 2.00

Ч. III. Доба Гетьманщини 1918 2.20

Ч. IV. Під Директорією. На чужині 1919—1920. 2.20

Мій молотом а ковадом (Починки до історії Української Армії: Микола Дольницький: Над пропастью. Ярослав Кузьмич Коваль: кравець епохи. Степан Болжук з останніх днів У. Г. А. 1.20

За Золотоверхий Київ: Бої на вулицях Києва. При Цейто. Разі Ленко Дем'як: Сом Івасика, музика Гейворонського, сьмешна клятина на 4 підсвіти 0.30

Антін В'яшенич: Життя й праця Шансманго Скоропад. (люстрації О. Сорохтея. Степан Левицький: Від Везувія до п'єски Сагарі. 4.30

Микола Голубин: Історія Львова від найдавніших часів. 3.00

Богдан Лелік: Слово, поезія. 0.50

От так собі мініатюри. 1.50

Сотниківна. 3.30

В. С. Філоні: Грішник, явись. 1.50

Ф. Дудик: Глум, оповідання. 1.50

Халда Еліб: В огні, п'яну з виповні тубельної п'яни. 4.30

Гей. штабу генерал-хорунжий і сьмешний Гетман: Спомини з часів української революції. Ча. II. До Берестейського мити. 3.30

На скляні: Літопис української революції. Том II. книга 4. 15.00

Том II. книга 5. 20.00

Друкуються: Роман Купчинський: За метіть. повість зі сьмешного життя: том I. Кувалда доп'яну. Ціна повісті об'єднати 5 томів. 15.00

Гей. штабу генерал-хорунжий Ракондор Петіт: Спомини, часті II, III. В 10 ті Роковини Берестейського мити. 26 зод. в 1-й і 2-й спомини українських державних мужів про мити: Ракондор у Бересті. Літопису Спомини австр. мн. Черніна, ген. Людзеторфа. 1-1

Через „Червону Калину“ можна замовляти всі книжки.

„Ступа“те в члені „Червоні Калини“. Удін виносить 25 зод., виносить 5 золотих. Удін можна сплатити місячними патами. Кожний член „Червоні Калини“ одержує книжку року даром великий календар-альманах, а всі власні видання з 31 проц. знижкою. 1-1

Адреса:

„ЧЕРВОНА КАЛИНА“, Львів, Руська 18. І. ч. тел. 30—13.

1234

Купити гарний варунок

це досить важко!

Однак наша прегарна колекція:

золотої і срібної біжутерії

члешить кожному відповідний вибір.

Золоті годинники аж від 30

єрстенці золоті 14 кар. від 30

Гутерман Сикетуська 14.

1234

Видальництво Самоосвіта

Антін Крушельницький

Критичний парс новісти Івана Франка

Boa Constrictor

Голова на продаж в

Т. в. „Просвіта“ у Львові Ріжко 18/II

1229 Ціна 80 с. 1-2

Набути можна у всіх книгарнях.

Батьки! Купуйте на нову

своім дітям гарні

книжки, бо ті найбільше пачать і о-

бразують дітей. ЗОЛОТА РИБА. Ілю-

стрована катка та ІРИГОДИ КАЧУРКА

будуть найкращим дарунком. Набути

їх можна в кожній українській книгарні.

Ціна Зол. Рибки 1 зод. Пригоди Качурки 1 зод.

Утні. Утної замовлення поштою в 8 зод.

М. Матвійчук, Львів, Бажарська 5.

1157 3-3

СВІЧКА

ВАЗЕЛІНА

Ш.М.Р

нж. Кость Котельський і С-на

Львів Із, вул. Кульпарківська 8.

Писидайте передоплату!

Вже вийшла друком і знаходиться в продажі цілість історичного роману П. Старицького

„РОЗВІЙНИК КАРМЕЛЮК“

том I. 450 зол. том III. 450 зол.
том II. 450 „ том IV. 450 „

Всі чотири томи 1800 зол.

В полотняній оправі з золотими витисками на обкладинці і на хребті 2400 зол. — На пересилку долучити 100 зол.

ГОЛОВНИЙ СКЛАД:

Українська Книгарня й Антикварня
у Львові.

вулиця Рутівського ч. 22.

1-38

1-1

З ХІНСЬКОГО
срібла
Цукорничка
зол. 2-80
Пожка, ніж,
вилка зол. 4-—
Ложечка
до чаю зол. 0 75
у Мандія
КОПЕРНИКА 14
проти м. Коверки.

Найбільша в краю фабрика дзвонів
Братів Фельчницьких
в Калуші, вул. Сімецька ч. 14,
в Перемишлі, вул. Красінського ч. 63.
вданих на замовлення дзвони гармонійні і поодинокі, а постійно удержують на складі злив 200 штук готових дзвонів у вазі від 10 до 600 кг.

225

Ціни приступні — сплата ратими. 60-2

З днем 5. січня 1928 р. виходить економічний журнал

„КООПЕРАТИВНА РЕСПУБЛІКА“

— ВИДАЄ —

Ревізійний Союз Українських Кооператив у Львові

Журнал виходить раз на місяць, в обсязі трьох аркушів великої місірки.

„КООПЕРАТИВНА РЕСПУБЛІКА“ ставить своїм завданням теоретичне обслуговування умов розбудови нашого економічного життя, в першу чергу життя кооперативного.

Передплата журналу „КООПЕРАТИВНА РЕСПУБЛІКА“ вносить:

На цілий рік: На півроку: На три місяці (квартал): Для Америки:
Зол. 18— Зол. 9— Зол. 4 50 Дол. 2 50 річно

Передплату проситься вислати на адресу:

„Ревізійний Союз Українських Кооператив“ Львів, Словацького 14.
з допискою: на „КООПЕРАТИВНУ РЕСПУБЛІКУ“.

Проблеми економічного будівництва вимагають від кожного українського громадянина серйозної уваги.

Тому Редакція „К. Р.“ с певна, що її починам зацікавляється усі, хто думає поважно про господарське піднесення нашого краю.

СПІЛКА АКЦІОНА

Товариство Обезпечень „ПШИШЛОСЦЬ“

„БУДУЧНІСТЬ“

філія Львів, вул. Кілієвського ч. 1,
Ч. телсф. 4-70.

порука

Обезпечення — це організація примусової ошадності!

Ошадність робить однією сильною — буде добробут народу — диває націю!

Обезпечення

життєві

посагові

народні

на найдешевіших умовах —
по наймодернішим системам.

Пишіть до нас по інформації! — Ждайте, щоби Вас відвідав наш заступник!

Не Вас ніщо не коштує й до нічого не зобов'язує!

12-1 1

НА СТАРШИН в краю за сніг сидів Годинами і в Бухтерії Ю. Домбровський насл. Ю. Домбровський — в Розмажєвський поручає свій багатий вибір по конкурентній ціні Львів, Ахадемічна 2. (Готель Жорж). Договір умов. Власні роботи. 110 21-2

ПРИЙМУ від лютого одного учня. Ставша опіка. Відомість п. дир. Окниш, Народна Торговля, Львів. 1925 1-1

ОРХЕСТРУ пероряду на балі і вечорині, сальоні, як також Jazz-Band поручає Букшований Володимир. Цей ум'якований. Зголомшені слати на адресу: Букшований Володимир, Львів, вул. Копцова 2, паптер. 1247 1-1

То не яйце Колумба.

Знаєте ситко, а чайник „Kompletta“, який має змогу віддавати пригнітувати чай вибагливого смаку. Ного промат сил і надійність випливає через раціональне виготовлення чайних листків.

Чайник „Kompletta“ одержує даром той, хто наліплює опановання з чаю марки „Czajnik“ загальної ваги 3 кг., крім цього дістане пукоринку, збалансовану на сметану або чорочку за опановання з чаю загальної ваги 1 кг. Опановання просимо надіслати до фірми „Teapet Company Ltd“ Warszawa Okopowa 21/23.

CZAJNIK

Просвітяне!

Найвищий час замовити вже ювілейне видання Великого Ілюстрованого Календаря „ПРОСВІТИ“ на 1928 рік.

В Календарі Просвітянин найде цікаві статті спомини з життя нашої „Просвіти“ і „Просвіт“ на Великій та Закарпатській Україні, оповідання, господарські поради.

Ціна Календаря 3 50 зол., для Членів 2 65 зол., на пересилку долучувати 1 золотий.

Товариство „Просвіта“ Львів, Ринок 10.

СЕЛЯНЕ!

НАЙВИЩИЙ ЧАС!

Посилати свої сирівці

лену, конопель, клочча, вовни і готової пряжі

до продажі за готівку або на обмін за готову мануфактуру, як полотна, сукна, шати, фартухи, обрус (настілники), рушники, всякого роду хустки, перкарти і проче лише до єдиної української Акційної Спілки

„ПОЛОТНО“

у Львові, вул. Городиська 95 і 97. Залізнична станція головний двірсь.

Посилки оплачує Спілка сама. Обміну полегдає в дві приходу сирівців до Львова. Пробки мануфактури, поучення, підписки, факти до посилки і проче посилка кожному на бажання даром.

ПОЗІР! Нема інших того роду українських сирівців, лише Акційна Спілка „ПОЛОТНО“ у Львові, хай отже не буде Вас чужий язык „Сай до свого“, бо лише у своїх корисно, скоро, добре і совісно! 1-1

His Master's Voice

пі три слова означають на цілій земській кулі вершок технічної досконалості і пречістності грамофонів та муз. Сятовоті слави артиста Падетевскі, Коайскар, Гайфец, Карузо, Фаета, Шаляпін, Руффо, Барісіні і інші знамениті закордонні артисти для повної ілюстрації. Останні таночні шпінгери. 20 000 штук на складі.

Демонструється без припину купів.

The Gramophone

Old. London

Ген. Репрезент.

на Польщу

НОСИФ

Векелер

зак. основ. 1901

ВАРШАВА

Маршалска. 132,

КРАКІВ

Фальоріальська 28,

ЛВІВ

Сикестувська 2.

Польсько-шведська годівля насіння

„SVALÖF“

Ска з обсервацією зорукують ПОЗНАНІЮ, має за шани повідомили П. Т. Рішаків, що повинна

ПРЕДСТАВНИЦТВО на Львівське воєводство, територіальне і станіславське

почесно знайшла фірму

ТАДЕЙ ВАСУНІ і Ска,

у Львові, вул. Хоружина 18, тел. 2-33.
Тому просимо П. Т. Рішаків з павезенням воєводства, щоби зашита і зашита а сина на Оригіналі „SVALÖF-сьм“ зобла передсалили прямо до фірми Т. Васуні і Ска 1247 1-1

„ОЛЬКА“

НАЙБІЛЬШИЙ ВИБІР
ТРИКОТАЖІРИНОК 35.
біля „Народної Торговлі“.

Вже продається нова повість

ВИННИЧЕНКА

„Соняшна Машина“

ТОМ I.

зол. 8'10, з пересилкою зол. 9'—.

ЗАМОВЛЕННЯ СЛАТИ НА АДРЕСУ:

Книгарня Наук. Т-ва ім. Шевченка

Львів, Ринок 10.

1227

1—1

Земельний Банк Гіпотечний

АКЦІОННА СПІЛКА

Львів — вул. Підвалля ч. 7.

Телефон ч. 3-82.

Кто в П. К. О. 149.000.

(Власна казначниця у Львові, вул. Словацького ч. 14.)

Одинокий Український Девізовий Банк

Потрапляють всі банкові чинності.

Приймає вклади на біжучий рахунок
в доларах і золотих і виплачує їх
в доларах або золотих по курсу дня.Переводить перекази загранично до всіх
країв — особам на Україну й до Америки.Переводить інкасо у всіх
місцевостях краю.Уділяє кредитів, пози-
чок, гарантій, акредитивів.

Купує і продає цінні папери.

Кожний Українець повинен мати акції Земельного Банку Гіпотечного.
Як їх ще не має — пішіть до Банку.

1230

1—

ЦЕНТРОСОЮЗ

у Львові, вул. Зіморевича 20.

Телефон Ч. 93, 2116, доставляє
через кооперативи або до таких
імен, безпосередньо рішникам:штучні навози, рішничі машини і знаряддя, коси з влас-
ною охоронною маркою, насіння дорідних збіж, товари
споживчі і галантерейні. КУПУЄ і посередничить в про-
дажі рішничих продуктів, як збіжжя, фасоль, яйця і кльче.

Власна фабрика мила з маркою

„ЦЕНТРОСОЮЗ“.

1239

Торговельно Промисловий Банк

КООПЕРАТИВА З ОБМ. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ

у Львові, вул. Мехицького ч. 6 (Союз Українських Купців).

Уділяє членам особистого кредиту (дискомт векселя, обелончені
особисті рахунки).Приймає грошові вклади із забезпеченням валюти цієї наліско-
риснішмих услівям.

Приймає плати на рахунок третіх осіб.

Приймає в депозит вартісні папери та інші цінності.

Веде всі банкові чинності торговельні та промислові.

1206 2-2

КУПЦІ І ПРОМИСЛОВЦІ вписуйтеся в члени своєї установи.

Найліпша і своєрідна ПАСТА ДО ОБУВИ с

„ЕЛЕГАНТ“

Фірма О. ЛЕВИЦЬКА І СНА

у Львові — Кордецького ч. 31.

Жадайте і уживайте все лише цю пасту.

1225 1—1

ЗАПРОСИНИ ДО ПЕРЕДПЛАТИ НА РІК 1928.

Ілюстрований популярно-
науковий і літературний

ЖУРНАЛ

видається Товари-
ством „Просвіта“

— під назвою —

„ЖИТТЯ І ЗНАННЯ“.

На рік вийде 12 чисел. — Кожне число по 32 сторінки. — Журнал подає знання
в різних галузях науки й життя і весь матеріал ілюструє багатьма зображен-
нями й фотографіями.Передплата на рік вносить 18 зол., на 6 місяців 9 зол., на 3 місяці 5 зол.
Поодинокі числа коштують 1'80 зол.Хто вишле передплату від січня 1928 р. і не був передплатником в 1927, отримає
перші аркуші сполучні в подарунок: „НА КАМЧАТКУ“ І. Мельника і перші
аркуші роману „БУРСАК“ В. Наріжного за додатковою доплатою до передплати
у висоті 1 зол. 50 сот.

1192 2—2

Адреса Редакції: Львів, Ринок ч. 10., II. поверх, Тов. „Просвіта“.

Адміністрація:

Львівське Товариство Броварів

поручає на Свята

свої знамениті вироби:

Пиво ЕКСПОРТОВЕ ясне

„БАВАРСЬКЕ темне

„ПОРТЕР ІМПЕРІАЛЬ

скрізь до набуття.